

I. DISPOSICIÓN XERAIS

PRESIDENCIA

Lei 3/2007, do 9 de abril, de prevención e defensa contra os incendios forestais de Galicia.

Exposición de motivos

1

O medio rural galego -e integrado nel o monte- constitúe un patrimonio esencial para o desenvolvemento sustentable dun país, especialmente en Galicia, onde os terreos de monte constitúen máis do 65% da súa superficie e onde integrados con eles hai 315 municipios cuns 31.550 núcleos de poboación, máis do 90% deles cunha poboación inferior aos 500 habitantes.

O monte desempeña unha tripla funcionalidade: social, ambiental e económica. Os recursos que achega benefician a toda a sociedade, o que obriga ás administracións públicas a velaren pola súa conservación, protección, rexeneración e mellora dos seus aproveitamentos. O artigo 4 da Lei 43/2003, do 21 de novembro, de montes, contempla a función social dos montes vinculada á produción de recursos naturais e servizos ambientais. Alén diso, en Galicia ten unha especial relevancia o aspecto económico dos montes, ao teren as actividades desenvoltas neles un carácter estratéxico para o desenvolvemento do medio rural, tendo en conta que aproximadamente o 50% da produción forestal do Estado se extrae dos montes galegos, e seren unha importante base territorial para o desenvolvemento da gandaría extensiva.

Mais o importante valor que o monte desempeña para a nosa sociedade no seu conxunto vén sendo ameazado pola propagación de incendios forestais, afectando á súa riqueza ambiental e paisaxística e ás actividades agroforestais que se desenvolven nel.

As causas que orixinan os lumes forestais son de diversa índole, existindo causas estruturais que constitúen factores subxacentes, aínda que ningunha delas por si soa constitúe unha causa inmediata dos incendios forestais. Unha parte das causas estruturais que inciden na proliferación de incendios forestais está relacionada coa situación de abandono e progresivo despoboamento que ao longo dos últimos decenios se veu producindo no espazo rural galego, que provocou unha abrupta desagrarización e abandono de terras cultivadas en moitas comarcas rurais de Galicia; co cambio de usos do monte; coa ausencia de ordenación dos usos do territorio desde o punto de vista agrario, forestal e mesmo urbano; cos descoidos ou negligencias no uso do lume en prácticas de xestión agroforestal; coa existencia de conflitos sociais arraigados en determinadas zonas que se dirimen prendéndolle lume ao monte; e tamén co incremento da delincuencia incendiaria, agravada pola falta dun rexeitamento social contundente a ela.

Esta situación débenos facer conscientes de que os incendios forestais no medio rural constitúen unha grave ameaza para calquera política seria de desenvolvemento rural, ademais de comprometer a sustentabilidade económica e social de Galicia.

A política de defensa do medio rural contra os incendios, pola súa vital importancia para o país, non pode ser implementada de forma illada, senón integrándose nun contexto máis amplo de planificación do territorio e de desenvolvemento rural, comprometendo todas as administracións, as persoas propietarias de terreos forestais, os labregos e labregas, as comunidades de montes veciñais en man común, a sociedade do medio rural e en xeral o conxunto da cidadanía.

Os terreos forestais e as súas zonas de influencia teñen unha configuración específica que dificulta a súa protección contra os incendios forestais; entre outras, estas características son a fragmentación da propiedade, o desequilibrio entre zonas, o abandono da agricultura, a gandaría extensiva sen control e a progresiva transformación das parcelas agrícolas fragmentadas en terreos de monte, o que deu lugar a unha progresiva desorde do territorio incrementando a ameaza derivada dun incendio forestal.

2

Ao longo dos últimos anos vimos asistindo ademais a unha crecente proliferación de incendios na interface urbano-forestal, isto é, nas áreas que abranguen o perímetro común entre os terreos forestais e os núcleos de poboación habitados.

Alén das políticas e medidas de organización territorial de carácter estrutural que axuden a evitar esta situación, cómpre adoptar a curto prazo actuacións que controlen a existencia de biomasa vexetal con alto potencial combustible nas proximidades dos núcleos de poboación, asegurando a súa retirada con anterioridade á época de perigo de incendios, ben a través da obriga das persoas titulares ben por medio da execución subsidiaria, a través de procedementos áxiles, por parte das administracións públicas.

Xa que logo, a desorganización do territorio obriga a termos que asumir a curto e medio prazo a estratexia de defensa do rural contra os incendios, que pasa pola defensa primordial das persoas e dos bens xunto á defensa dos recursos forestais.

3

Cómpre dotar a Galicia dunha nova norma que permita establecer as medidas preventivas que faciliten a loita contra o lume e que sirva así mesmo para a posta en valor da potencialidade produtiva, ecolóxica e social do monte galego como base do desenvolvemento sustentable do medio rural do noso país.

O marco normativo xeral de referencia en materia de prevención e incendios forestais vén determinado por diversa normativa de ámbito comunitario e estatal que convén desenvolver e adaptar á nosa rea-

lidade, tendo en conta as competencias previstas nos artigos 27.10º do Estatuto de autonomía de Galicia e mais 148.1º.8 e 149.1º.23 da Constitución de 1978.

Os artigos 43, 44.3º, 48 e 50 da Lei 43/2003, do 21 de novembro, de montes, modificada pola Lei 10/2006, do 28 de abril, atribúenlles ás comunidades autónomas facultades para desenvolver aspectos da defensa contra incendios forestais, que ata o de agora foron aplicados en Galicia por medio de regulamentos mais non con normas de rango de lei, polo que convén superar esa situación, dotándonos dese marco regulador lexislativo que contribúa a fortalecer a seguranza xurídica das administracións públicas galegas e dos cidadáns na prevención e defensa contra os incendios forestais.

Por outra banda, coa entrada en vigor da Lei 43/2003, do 21 de novembro, de montes, recompilouse no seu título VII o réxime sancionador nesa materia, sen prexuízo do que dispoña ao respecto a lexislación autonómica. Non obstante, a norma antes citada non establece atribucións competenciales concretas para a imposición das sancións e medidas que prevé, limitándose no seu artigo 73.1º a conter unha indicación na que se lles recoñece a facultade aos órganos da Comunidade Autónoma que teñan atribuída a competencia en cada caso. Tendo en conta esta circunstancia, faise necesario realizar o desenvolvemento desta normativa básica, tanto da atribución competencial como doutros aspectos non contemplados naquela.

A prevención e defensa de incendios forestais atópase tamén incluída no campo da protección civil, cuxa normativa está esencialmente contida na Lei 2/1985, do 21 de xaneiro, de protección civil, no Real decreto 407/1992, do 24 de abril, polo que se aproba a Norma básica de protección civil, e no Acordo do Consello de Ministros do 18 de marzo de 1993 polo que se aproba a Directriz básica de planificación de protección civil de emerxencias por incendios forestais; materia esta, a de protección civil, desenvólta pola normativa galega en materia de emerxencias.

A lexislación en materia de réxime local tamén regula as competencias en materia de protección e defensa contra os incendios forestais dos entes locais, en concreto nos artigos 80.2º.c) da Lei 5/1997, do 22 de xullo, de Administración local de Galicia, e 25.2º.c) da Lei 7/1985, do 2 de abril, de bases de réxime local.

4

Esta lei ten como un dos seus obxectivos actualizar o réxime xurídico da loita contra os incendios no medio rural, integrando nel a prevención e a extinción, ademais da protección da poboación, das infraestruturas e das instalacións agrarias, pois unicamente considerando estas tres liñas de actuación no seu conxunto será posible garantir un tratamento eficaz do problema.

A planificación preventiva pasa a ser un elemento estrutural fundamental deste sistema, que se asenta na actuación concertada de todas as administracións actuantes no ámbito da defensa contra os incendios forestais.

O sistema de defensa contra os incendios no medio rural exposto nesta lei identifica os obxectivos e recursos e tradúcese nun modelo activo, dinámico e integrado, encadrando nunha lóxica de medio e longo prazo os instrumentos dispoñibles, cos seguintes criterios básicos:

1. Organizar a xestión de biomasa en zonas estratéxicas, especialmente aquelas declaradas de alto risco de incendio, unido á construción e mantemento de faixas exteriores de protección de zonas poboadas, o tratamento de áreas forestais nun esquema de intervención segundo modelos silvícolas previamente establecidos, no ámbito das dúas dimensións que se complementan, a defensa de persoas e bens e a defensa dos montes.

2. Reforzar as estruturas de extinción e de prevención dos incendios forestais.

3. Ampliar os esforzos de educación, sensibilización, divulgación e extensión agroforestal para a defensa do medio rural contra os incendios e para o uso correcto do lume nestes lugares.

4. Reforzar a vixilancia e poñer couto á actividade criminal incendiaria mediante a colaboración veciñal, ademais de asegurar a eficacia na fiscalización e aplicación do réxime sancionador instituído.

5

Esta lei, tendo en conta a experiencia acumulada, incorpora novidades no ámbito da defensa contra incendios forestais, no eido da planificación e da xestión de biomasa vexetal e na intervención das administracións públicas e dos particulares.

O título I regula as disposicións xerais, onde se inclúen as definicións dos termos utilizados ao longo da lei, así como a organización do sistema de prevención contra os incendios forestais de Galicia e a distribución competencial entre os distintos órganos das administracións públicas galegas.

O título II dedícase ao planeamento da defensa do espazo rural fronte aos incendios forestais, co establecemento dunha planificación en catro niveis, autonómico, de distrito, municipal ou inframunicipal, co obxecto de asegurar a consistencia territorial das políticas, instrumentos, medidas e accións, nunha lóxica de colaboración entre todas as administracións e os cidadáns.

A planificación vaise realizar a través dun instrumento, o Plan de prevención e defensa contra incendios forestais de Galicia, o cal engloba a planificación preventiva e mais a operacional. Esta planificación tende a contemplar o problema no seu conxunto e permitirá axilizar e coordinar de maneira máis efectiva as intervencións preventivas e as de extinción de todos os organismos con competencias na loita contra incendios en Galicia.

O título III dedícase ás actuacións preventivas, contemplando as infraestruturas de prevención e defensa contra os incendios forestais, a ordenación preventiva do terreo forestal e as medidas de silvicultura preventiva, prestándolle especial atención á defensa das persoas e dos bens ante a ameaza dos incendios forestais.

Como medida máis novidosa neste sentido incorpórase a xestión da biomasa a través do establecemento de redes de xestión que engloban os terreos contiguos aos núcleos de poboación, ás instalacións industriais e de recreo e ás infraestruturas de transporte e de distribución de enerxía eléctrica, sentando as bases para unha nova actuación que ten por obxectivo principal protexer a seguranza das persoas. Para estes efectos tamén se define un cadro xurídico que permite e acelera a intervención da administración no que atinxe á retirada de biomasa vexetal nas zonas próximas aos núcleos rurais antes da época de perigo de incendios.

O título IV refírese á regulación da condicións de acceso, permanencia e circulación en zonas forestais, en especial nas épocas de perigo alto de incendios forestais.

O título V regula o uso daquelas actividades nas que se emprega o lume, coa finalidade de atenuar as accións que comportan maior risco de produción de incendios forestais.

O título VI contempla as condicións para a realización de determinados aproveitamentos forestais, agrícolas e gandeiros no monte, atendendo a compatibilidade entre esas actividades e a rexeneración das zonas incendiadas.

O título VII refírese ao réxime sancionador, partindo da normativa básica recollida na Lei 43/2003, do 21 de novembro, de montes.

O título VIII regula os incentivos ás persoas titulares de terreos forestais, especialmente a aqueles afectados polas figuras preventivas nos planeamentos, e ademais a colaboración coas entidades locais de cara á prevención e extinción dos incendios forestais.

Por todo o exposto, o Parlamento de Galicia aprobou e eu, de conformidade co artigo 13.2º do Estatuto de Galicia e co artigo 24 da Lei 1/1983, do 23 de febreiro, reguladora da Xunta e do seu presidente, promulgo no nome de El-Rei a Lei de prevención e defensa contra os incendios forestais de Galicia.

TÍTULO I

Disposicións xerais

Capítulo I

Obxecto e conceptos xerais

Artigo 1.-Obxecto da lei.

Esta lei ten por obxecto defender os montes ou terreos forestais fronte aos incendios e protexer as persoas e os bens por eles afectados, promovendo a adopción dunha política activa de prevención coor-

dinada de todas as administracións públicas de acordo coa lexislación galega en materia de emerxencias, baseada en:

a) Actuar nos montes e áreas confinantes mediante os tratamentos axeitados da biomasa vexetal.

b) Compatibilizar e regular os aproveitamentos e transformacións do monte e zonas agrarias confinantes coa finalidade de evitar os incendios.

c) Establecer as condicións para a protección dos asentamentos rurais respecto dos incendios forestais, no marco dunha política integral de desenvolvemento rural.

d) Regular as repoboacións forestais co propósito de ordenar silvicoltivamente as novas repoboacións nos perímetros dos asentamentos de poboación e de actuar en unidades de xestión sustentables e rendibles e que contén, entre outros criterios, coa axeitada planificación preventiva.

e) Regular a redacción dos diferentes plans de prevención e defensa e a coordinación entre as distintas administracións.

Artigo 2.-Definicións.

Para os efectos desta lei, defínense os seguintes termos:

1. Monte ou terreo forestal: todo terreo no que vexetan especies forestais arbóreas, arbustivas, de matogueira ou herbáceas, sexa espontaneamente ou procedentes de sementeira ou plantación, que cumpran ou poidan cumprir funcións ambientais, protectoras, produtoras, culturais, paisaxísticas ou recreativas.

Teñen tamén a consideración de monte ou terreo forestal os demais terreos descritos no artigo 5 da Lei 43/2003, do 21 de novembro, de montes.

Non terán a consideración de monte ou terreo forestal os terreos dedicados ao cultivo agrícola, o solo urbano, os núcleos rurais e o solo urbanizable delimitado, incluíndo a canle e a zona de dominio público hidráulico destes solos, e os excluídos pola normativa vixente, así como os terreos rústicos de protección agropecuaria.

Non obstante, e para os únicos efectos do cumprimento das obrigas establecidas nesta lei, poderán ter a consideración de monte aquelas superficies que estean clasificadas como terreo rústico de protección agropecuaria que reúnan as características previstas no artigo 5.1º da Lei 43/2003, mentres subsista o seu uso forestal.

2. Incendio forestal: o lume que se estende sen control sobre combustibles forestais situados no monte, incluíndose os enclaves forestais localizados en terreos agrícolas calquera que fora a súa extensión.

3. Queima: lume que se estende sen control sobre monte raso.

4. Queima de restos agrícolas: lume que se aplica sobre restos agrícolas logo de comunicación á administración forestal.

5. Queima de restos forestais: lume que se aplica a restos forestais logo de autorización da administración forestal.

6. Queima controlada: lume que se aplica para o control da biomasa forestal con criterios de idoneidade técnica e baixo a supervisión da administración forestal.

7. Terreos queimados: aqueles que foran afectados por un incendio forestal e que, temporalmente, quedan condicionados ao establecido nesta lei.

8. Forestal: todo o relativo aos montes.

9. Repoboación forestal: introdución de especies forestais nun terreo mediante sementeira ou plantación. Pode ser forestación ou reforestación.

10. Forestación: repoboación, mediante semente ou plantación, dun terreo que era agrícola ou estaba dedicado a outros usos non forestais.

11. Reforestación: a reintrodución de especies forestais, por medio de semente ou plantación, en terreos que xa estiveron poboados forestalmente ata épocas recentes mais que quedaron rasos por mor de cortas, incendios, vendavais, pragas, enfermidades ou outros motivos.

12. Restos capaces de producir un risco de incendio: aqueles materiais de fácil combustión e elevada inflamabilidade que poidan orixinar ou facilitar a propagación dun incendio forestal, tales como as leñas, pólas, cortizas ou similares que se xeran logo do aproveitamento das masas forestais.

13. Zona de influencia forestal: as áreas estremeiras que abranguen unha franxa circundante dos terreos forestais cunha largura de 400 metros.

14. Xestión de biomasa: a creación e mantemento da descontinuidade horizontal e vertical da carga de combustible no terreo forestal e na súa zona de influencia, a través do control ou eliminación parcial ou total da biomasa vexetal por medio do emprego das técnicas máis recomendadas e coa intensidade e frecuencia adecuadas para o cumprimento dos obxectivos previstos.

15. Rede de faixas de xestión de biomasa: o conxunto de parcelas lineais do territorio estratexicamente localizadas, onde se garante o control e a eliminación total ou parcial da biomasa forestal, mediante técnicas silvícolas axeitadas, co obxectivo principal de reducir o risco de incendio.

16. Detección de incendio: a identificación e localización precisa das ocorrencias de incendio forestal con vista á súa comunicación rápida ás entidades responsables da extinción.

17. Índice de risco diario de incendio forestal: a expresión numérica que traduza o estado da biomasa forestal e da meteoroloxía nun momento dado,

de modo que se poidan prever as condicións de inicio e propagación dun incendio.

18. Instrumentos de xestión forestal: engloban os proxectos de ordenación de montes, plans dasocráticos, plans técnicos ou outras figuras equivalentes, como os plans de ordenación de recursos forestais.

19. Mosaico de parcelas de xestión de biomasa: o conxunto de parcelas do territorio no interior dos compartimentos definidos polas redes primaria e secundaria, estratexicamente localizadas, onde a través de accións de silvicultura preventiva se procede á xestión dos distintos estratos de combustible e á diversificación da estrutura e composición das formacións vexetais, co obxectivo primordial da defensa do monte contra os incendios. O mosaico de parcelas de xestión de biomasa poderá estar tamén situado fóra do monte en parcelas non forestais formadas por diferentes tipos de cultivos agrícolas, situadas arredor dos núcleos poboacionais e doutras infraestruturas.

20. Época de perigo alto de incendios: o período durante o cal estean en vigor medidas e accións especiais de prevención contra incendios forestais, por forza de circunstancias históricas e meteorolóxicas excepcionais.

21. Unidade de xestión forestal: a superficie forestal, cunha extensión mínima de 15 hectáreas, que vén obrigada a manter un instrumento de xestión forestal específico e unha rede de infraestruturas preventivas básicas, e que será obxecto de priorización nas accións de fomento forestal.

22. Núcleos de poboación: conxunto de edificios contiguos ou próximos, distanciados entre si un máximo de 50 metros e con 8 ou máis edificacións, constituíndo o seu perímetro a liña poligonal pechada que, englobando todos os edificios, delimite a menor área posible.

23. Distrito forestal: cada unha das unidades administrativas, baixo dependencia orgánica e funcional da dirección xeral competente en materia forestal, nas que se organizan territorialmente os servizos de prevención e extinción de incendios forestais.

24. Tesela: parcela forestal.

25. Persoa directora de extinción: persoa responsable do dispositivo de extinción nun incendio forestal, dotada da autoridade necesaria para organizar os medios propios da Xunta e os que proporcionen o resto das entidades e administracións implicadas no dispositivo.

Artigo 3.-Obrigas xerais.

1. Toda persoa deberá extremar o coidado do monte na realización de usos ou actividades neste, respectando as prohibicións, limitacións ou normas establecidas para o efecto nesta lei e na súa normativa de desenvolvemento, así como na normativa básica estatal.

2. Toda persoa ou entidade pública ou privada deberá prestar a colaboración requirida, de acordo coas súas posibilidades, polas autoridades competentes na loita contra os incendios forestais e para a adopción de medidas de prevención ou protección.

3. As persoas propietarias, arrendatarias e usufrutuarias de terreos forestais e das zonas de influencia forestal, así como titulares ou concesionarias de infraestruturas públicas situadas neles, teñen a obriga de mantelos en condicións que contribúan a previr ou evitar os incendios forestais, respectando especialmente as relativas á xestión da biomasa vexetal e as disposicións referentes ás especies que se recollen na disposición adicional terceira desta lei.

As obrigas a que se refire o parágrafo anterior entenderanse sen prexuízo das establecidas pola consellaría competente en materia de medio ambiente no suposto de terreos incluídos en espazos naturais protexidos.

4. A realización de actividades que poidan levar parello o risco de incendios forestais, tanto nos terreos forestais como nas súas áreas de influencia, axustarase ao disposto nesta lei e na súa normativa de desenvolvemento.

Capítulo II Organización

Artigo 4.-Sistema de prevención e defensa contra incendios forestais de Galicia.

1. O sistema de prevención e defensa contra incendios forestais de Galicia está formado polo conxunto de medidas e accións dirixidas á prevención e protección do monte contra os incendios forestais. Estas medidas e accións comprenden a sensibilización, planificación, ordenamento do espazo forestal e agrario, silvicultura, infraestruturas, vixilancia preventiva, detección, combate e control que han levar a cabo as administracións e entidades implicadas no ámbito da defensa contra os incendios forestais.

2. Para os efectos da coordinación das medidas e accións a que se refire a alínea 1 deste artigo, o órgano competente en materia forestal manterá un sistema de xestión dos incendios forestais e levará un rexistro cartográfico e informático das superficies queimadas e das redes de defensa contra os incendios forestais dos distritos.

3. Para integrar toda a información necesaria no sistema referido no número anterior, regularase e normalizarase o sistema de toma de datos, así como as súas fontes e o acceso dos interesados, por orde da consellaría con competencias en materia forestal.

Artigo 5.-Órgano competente.

1. Correspóndelle á Xunta de Galicia a xestión e dirección do sistema de prevención e defensa contra incendios forestais de Galicia.

2. As competencias da Xunta de Galicia en materia de incendios forestais serán exercidas polo Consello da Xunta e pola consellaría competente en materia forestal, nos termos previstos nesta lei.

Artigo 6.-Competencias da Comunidade Autónoma.

1. Correspóndelle á Xunta de Galicia:

a) Establecer a política xeral de prevención e loita contra os incendios forestais.

b) Elaborar e aprobar o Plan de prevención e defensa contra os incendios forestais de Galicia, así como os plans de prevención e defensa contra os incendios forestais de distrito.

c) Establecer as zonas de alto risco de incendio e as épocas de perigo de incendios forestais.

d) Programar e executar actuacións de prevención e loita contra os incendios forestais.

e) Establecer as medidas de prevención e loita contra os incendios forestais que sexa necesario adoptar tanto pola administración como polos particulares e asegurar o seu cumprimento.

f) Xestionar as redes primarias e secundarias de faixas de xestión da biomasa nos termos desta lei.

g) Ordenar a xestión da biomasa vexetal nos termos dos artigos 21 e 22 e consonte os criterios que se establecerán regulamentariamente por orde da consellaría competente en materia forestal.

h) Regular as actividades susceptibles de provocar incendios forestais, así como controlar e autorizar o uso do lume e a realización de actividades xeradoras de risco de incendios forestais nos termos previstos nesta lei.

i) Coordinar as actuacións das administracións públicas e dos particulares nas tarefas de prevención e loita contra os incendios forestais e promover mecanismos de participación social nas devanditas tarefas.

j) Proceder á execución subsidiaria ou directa de traballos preventivos nos termos establecidos nesta lei.

k) Inspeccionar a realización efectiva dos traballos incluídos no planeamento preventivo e instruír e resolver os expedientes sancionadores que se é o caso procedan.

l) Velar pola recuperación dos terreos incendiados e polo cumprimento das medidas que para tal efecto se establezan.

m) Desenvolver campañas e actividades de educación e información para a sensibilización da cidadanía no relativo ao combate dos incendios forestais e á persecución das actividades delituosas ou negligentes que causan os incendios forestais e coordinar a execución destas campañas, con independencia das entidades que as realicen.

n) Promover a divulgación periódica do índice de risco diario de incendio forestal.

ñ) Divulgar as medidas preventivas aconselladas ou obrigatorias, onde se inclúen as referidas nos artigos 31, 35, 36 e 37, así como a súa incidencia territorial.

2. Estas competencias serán exercidas polo Consello da Xunta de Galicia e pola consellaría competente en materia forestal, nos termos establecidos nesta lei.

Artigo 7.-Competencias das entidades locais.

Correspóndelles aos concellos e a outras entidades locais:

a) Elaborar e aprobar os plans municipais de prevención e defensa contra os incendios forestais, e integralos nos plans de emerxencia municipais, conforme o previsto na lexislación galega de emerxencias.

b) Adoptar as medidas de prevención de incendios forestais que lles correspondan en terreos da súa titularidade.

c) Colaborar cos medios dispoñibles coa dirección técnica de extinción de incendios forestais.

d) A ordenación da execución das obras necesarias para conservar e manter o solo e a biomasa vexetal nas condicións precisas que eviten os incendios, en consonancia cos artigos 199.2 e 9.4 da Lei 9/2002, do 30 de decembro, de ordenación urbanística e protección do medio rural de Galicia, e de xeito máis concreto a ordenación e execución subsidiaria da xestión da biomasa nos termos dos artigos 22 e 23 desta lei, contando para iso coa colaboración técnica e/ou económica da Xunta de Galicia nos termos previstos no artigo 59 desta lei conforme o establecido no artigo 331.1 da Lei 5/1997, do 5 de agosto, de Administración local de Galicia.

Artigo 8.-Cooperación administrativa.

As administracións públicas de Galicia colaborarán entre si e cooperarán nas tarefas de prevención e loita contra os incendios forestais, achegando os medios materiais, económicos e humanos á súa disposición nos termos desta lei.

TÍTULO II

Planeamento da defensa do espazo rural fronte aos incendios forestais

Capítulo I

Elementos básicos do planeamento

Artigo 9.-Épocas de perigo.

1. En consideración aos antecedentes e datos históricos sobre o risco de aparición de incendios forestais en Galicia e sobre a incidencia das variables meteorolóxicas no comportamento do lume, a consellaría con competencias en materia forestal definirá épocas de perigo alto, medio e baixo, que condicionarán a intensidade das medidas que se vaian adoptar para a defensa do territorio de Galicia.

2. A consellaría con competencias en materia forestal establecerá anualmente as datas correspondentes a cada época de perigo.

Artigo 10.-Índice de risco diario de incendio forestal.

1. O índice de risco diario de incendio forestal establece, para cada unha das épocas de perigo, o risco diario de ocorrencia de incendio forestal, cuxos niveis son baixo (1), moderado (2), alto (3), moi alto (4) e extremo (5).

2. Para o establecemento do índice de risco diario de incendio terase en conta a conxunción dos seguintes factores: a situación meteorolóxica, o estado da biomasa vexetal, o estado das infraestruturas preventivas das masas arbóreas e o estado do solo.

3. O índice de risco diario de incendio forestal é elaborado pola consellaría con competencias na materia forestal e será divulgado a través da súa páxina web oficial, debendo esta ser diaria cando o índice de risco diario de incendio forestal fora de niveis alto, moi alto ou extremo, para efectos de aplicación do disposto no artigo 31 desta lei. Neste caso procurarase a difusión tamén a través de medios de comunicación social públicos e privados de ampla difusión en todo o ámbito territorial da Comunidade Autónoma.

4. O índice de risco diario de incendio forestal establecerase de acordo coa coherencia territorial-climática, e polo menos realizarase para as zonas da franxa atlántica, costa norte e Galicia interior. A delimitación das citadas zonas será establecida por orde da consellaría competente en materia forestal.

Artigo 11.-Zonificación do territorio segundo o risco espacial de incendio forestal.

1. Para os efectos desta lei, e con base nos criterios da información histórica e dos datos estatísticos sobre a ocorrencia de incendios forestais, vulnerabilidade poboacional, ameazas aos ecosistemas forestais e protección do solo fronte á erosión, clasifícase o territorio segundo o risco espacial de incendio forestal en Galicia en zonas de baixo risco, de medio risco e de alto risco de incendio forestal.

2. A zonificación de Galicia segundo a probabilidade de ocorrencia de incendio forestal será aprobada por orde da consellaría con competencias en materia forestal.

Artigo 12.-Zonas de alto risco de incendio.

1. Son as superficies onde se recoñece como prioritaria a aplicación de medidas máis rigorosas de defensa contra os incendios forestais ante o elevado risco de incendio, pola especial frecuencia ou virulencia dos incendios forestais ou pola importancia dos valores ameazados.

2. Estas zonas serán identificadas e delimitadas a nivel de parroquia e municipal no Plan de prevención e defensa contra os incendios forestais de Galicia e nos plans de prevención e defensa contra os incendios forestais de distrito regulados nos artigos 14 e 15 desta lei.

3. Para cada unha delas elaborárase un plan de defensa nos termos do artigo 15.9 desta lei.

4. As zonas de alto risco de incendio son definidas por orde da consellaría con competencia en materia forestal.

Capítulo II

Planeamento da defensa do espazo rural

Artigo 13.-Planeamento da defensa fronte aos incendios forestais.

1. O planeamento da defensa fronte aos incendios forestais, de acordo co establecido na lexislación galega de emerxencias, configúrase como un plan especial para facerlles fronte ás emerxencias derivadas dos riscos dos incendios forestais, estruturándose nun nivel galego, de distrito e municipal, así como nun nivel inframunicipal que indicará, neste último, o planeamento dun monte ou dun espazo concreto mediante un instrumento de xestión.

2. O planeamento autonómico, a través do Plan de prevención e defensa contra os incendios forestais de Galicia, organiza o sistema e define a visión, os eixes estratéxicos, os obxectivos e as accións prioritarias.

3. O planeamento a nivel de distrito forestal, a través dos plans de prevención e defensa contra os incendios forestais de distrito, caracterízase pola clasificación e organización das accións e dos obxectivos definidos no Plan de prevención e defensa contra os incendios forestais de Galicia a escala de distrito.

4. O planeamento a nivel municipal integrará nos plans de emerxencia municipais as actuacións de prevención e defensa contra os incendios forestais do municipio, consonte o previsto na lexislación galega de emerxencias.

5. No nivel inframunicipal os instrumentos de xestión terán en conta o establecido nos plans de prevención e defensa contra os incendios forestais de distrito e nos plans de emerxencia municipais e, en todo caso, o establecido con carácter xeral no Plan de prevención e defensa contra os incendios forestais de Galicia.

6. Os plans previstos neste artigo deberán ser redactados por titulado universitario forestal competente.

7. En xeral deberán axustarse aos plans de ordenación de recursos forestais existentes ou, no seu defecto, ao contemplado no artigo 31.6 da Lei 43/2003, do 21 de novembro, de montes.

Artigo 14.-Plan de prevención e defensa contra os incendios forestais de Galicia.

1. O Plan de prevención e defensa contra os incendios forestais de Galicia reflectirá a política e as medidas para a defensa dos terreos forestais e das áreas de influencia forestal, englobando os plans de prevención, sensibilización, vixilancia, detección, extinción, investigación e desenvolvemento, soporte cartográfico, coordinación e formación dos medios e axentes do servizo, así como unha defi-

nición clara de obxectivos e metas por acadar, a programación das medidas e accións, o orzamento e o plan financeiro, así como os indicadores da súa execución.

2. A elaboración, aprobación e publicación do Plan de prevención e defensa contra os incendios forestais de Galicia realizarase consonte o previsto na lexislación galega de emerxencias. En todo caso, antes da aprobación inicial e das súas modificacións anuais, será oído o Consello Forestal de Galicia.

3. O Plan de prevención e defensa contra os incendios forestais de Galicia debe conter as orientacións básicas para concretar nos plans dos distritos, reflectíndose nos niveis subseguintes do planeamento.

4. Nos anos seguintes á súa aprobación, e mentres manteña a súa vixencia, deberá ser actualizado naqueles aspectos que sufran variacións, sendo incorporadas as ditas modificacións ao documento inicial e aprobadas polo Consello da Xunta de Galicia.

5. As modificacións derivadas da súa actualización serán efectuadas de acordo co previsto na lexislación galega de emerxencias.

Artigo 15.-Plan de prevención e defensa contra os incendios forestais de distrito.

1. O plan de prevención e defensa contra os incendios forestais de distrito desenvolve as orientacións previstas na planificación establecidas no Plan de prevención e defensa contra os incendios forestais de Galicia, concretando a estratexia de distrito.

2. A elaboración dos plans de prevención e defensa contra os incendios forestais de distrito correspóndelles ás delegacións provinciais da consellaría competente en materia forestal, sendo aprobados polo conselleiro ou conselleira competente en materia forestal.

3. Os plans de prevención e defensa contra os incendios forestais de distrito conteñen as accións necesarias para a defensa contra incendios forestais e, máis alá das accións de prevención e outras medidas previstas en materia de emerxencias, inclúen a previsión e a programación integrada das intervencións das diferentes entidades implicadas no operativo contra incendios forestais.

4. Para a elaboración, coordinación e actualización continua do planeamento do distrito contra incendios forestais estableceranse os mecanismos de participación das diferentes administracións, entidades, asociacións do sector e persoas propietarias afectadas.

En todo caso, será necesario informe previo da consellaría competente en materia de medio ambiente cando o plan de prevención e defensa contra os incendios forestais de distrito afecte espazos protexidos para efectos de adecuar as súas previsións aos plans de ordenación dos recursos naturais.

5. Nos plans de prevención e defensa contra os incendios forestais de distrito incluíranse previsións específicas respecto das zonas confinantes entre os diferentes distritos, para asegurar a súa coherencia.

6. Os plans de prevención e defensa contra os incendios forestais de distrito serán publicados, adaptados e revisados consonte o previsto na lexislación galega de emerxencias.

7. A consellaría competente en materia forestal, a través dos distritos forestais, poderá crear e implementar programas especiais de intervención no ámbito dos plans de defensa para áreas forestais contiguas a infraestruturas de elevado valor estratéxico e para áreas forestais estratéxicas de elevado valor, de acordo co establecido nos plans de ordeación de recursos forestais.

8. As áreas referidas no número anterior designaranse por proposta da dirección xeral competente en materia de montes, e por orde da consellaría competente en materia forestal, oída a consellaría con competencias en materia de medio ambiente.

9. Para cada unha das zonas de alto risco de incendio elaborárase un plan específico de defensa, que se integrará no plan de prevención e defensa contra os incendios forestais de distrito e que, como mínimo, terá en conta:

a) As medidas e os traballos preventivos aplicables a elas. Estes traballos preventivos incluírán devasas, vías de acceso e puntos de auga que deben realizar as persoas titulares dos montes da zona, así como os prazos e as modalidades de execución, sen prexuízo da colaboración coas administracións públicas.

b) Os usos, costumes e actividades que poidan existir na zona e que se manifesten a través da provocación reiterada de lumes ou do uso negligente do lume.

c) O establecemento e a dispoñibilidade de medios de vixilancia e extinción necesarios para dar cobertura a toda a superficie forestal da zona, coas previsións para o seu financiamento.

d) A regulación dos aproveitamentos e usos que poidan dar lugar a risco de lumes forestais.

Artigo 16.-Planeamento municipal de prevención e defensa contra os incendios forestais.

1. O planeamento municipal de prevención e defensa contra os incendios forestais integrárase nos plans municipais de emerxencias, consonte o establecido na lexislación galega de emerxencias.

2. A estrutura dos plans municipais de prevención e defensa contra incendios forestais será establecida por orde da consellaría con competencias en materia forestal, de acordo coas directrices que estableza a normativa aplicable en materia de emerxencias.

3. A dirección xeral competente en materia forestal emitirá informe preceptivamente e con carácter vinculante sobre os plans municipais de prevención e defensa contra os incendios forestais antes da súa aprobación.

4. A coordinación e a xestión do planeamento municipal de prevención e defensa contra os incendios forestais compétenlles aos alcaldes ou alcaldesas. A elaboración, execución e actualización deste planeamento ten carácter obrigatorio.

Artigo 17.-Planeamento inframunicipal e particular de defensa contra os incendios forestais.

1. Todas as iniciativas particulares de prevención e defensa deben estar articuladas e encadradas nos plans de prevención e defensa contra os incendios forestais de distrito.

2. Todos os instrumentos de xestión forestal deben explicitar non só accións de silvicultura de defensa dos montes contra os incendios forestais e das infraestruturas dos terreos forestais senón tamén a súa integración e compatibilización cos instrumentos de planeamento de nivel superior, en concreto os plans de prevención e defensa contra os incendios forestais de distrito.

3. Os instrumentos de xestión forestal das zonas de ámbito inframunicipal ou particular deben ser presentados, para a súa aprobación, á consellaría competente en materia forestal no prazo de tres meses despois da súa redacción.

TÍTULO III

Actuacións preventivas

Capítulo I

Infraestruturas preventivas

Artigo 18.-Redes de defensa contra os incendios forestais do distrito forestal.

1. As redes de defensa contra os incendios forestais do distrito concretan territorialmente, e de forma coordinada, o conxunto de infraestruturas e equipamentos vinculados á defensa e loita contra os incendios forestais.

2. As redes de defensa contra os incendios forestais do distrito integran os seguintes compoñentes:

a) Redes de faixas de xestión de biomasa.

b) Mosaico de parcelas de xestión de biomasa.

c) Rede viaria forestal.

d) Rede de puntos de auga.

e) Rede de vixilancia e detección de incendios forestais.

f) Outras infraestruturas de apoio á extinción.

3. A recollida, rexistro e actualización da base de datos das redes de defensa contra os incendios forestais do distrito deberá ser efectuada pola consellaría competente en materia forestal e integrada no sistema de información xeográfica descrito no artigo 4.2 desta lei.

4. A xestión das infraestruturas a que se refiren as alíneas d), e) e f) deste artigo que sexan titularidade da Comunidade Autónoma poderá ser cedida pola Xunta de Galicia ás entidades locais ou outras entidades xestoras, consonte o previsto na

lexislación patrimonial e no seu regulamento de execución. No caso das infraestruturas a que se refire o punto d) deste artigo, será necesario informe previo da administración hidráulica competente.

Artigo 19.-Normalización das redes de defensa contra os incendios forestais dos distritos.

As normas técnicas e funcionais relativas á clasificación, construción, mantemento e sinalización de vías integrantes da rede viaria forestal, puntos de auga e demais infraestruturas forestais integrantes das redes de defensa contra os incendios forestais dos distritos serán desenvolvidas regulamentariamente por orde do conselleiro ou conselleira competente en materia forestal.

Artigo 20.-Redes de faixas de xestión de biomasa.

1. A xestión da biomasa existente nos terreos forestais e nas zonas de influencia forestal é realizada a través de faixas e de parcelas, situadas en lugares estratéxicos, onde se procede á modificación ou á remoción total ou parcial da biomasa presente.

2. As faixas de xestión de biomasa constitúen redes primarias, secundarias e terciarias, tendo en consideración as funcións que poden desempeñar, entre as cales están:

a) Función de diminución da superficie percorrida por grandes incendios forestais, permitindo e facilitando unha intervención directa de extinción do lume.

b) Función de redución dos efectos da propagación de incendios forestais, protexendo de forma pasiva vías de comunicación, infraestruturas e equipamentos sociais, zonas edificadas e áreas forestais e naturais de valor especial.

c) Función de illamento de potenciais focos de ignición de incendios forestais.

3. As redes primarias de faixas de xestión de biomasa cumpren todas as funcións referidas no número anterior e sitúanse nos terreos forestais.

4. As redes secundarias de faixas de xestión de biomasa teñen un ámbito municipal ou inframunicipal, contémplanse no ámbito da protección de poboacións e infraestruturas e cumpren as funcións referidas nas alíneas b) e c) do número 2 deste artigo. Localízanse sobre:

a) As infraestruturas viarias e ferroviarias públicas.

b) As liñas de transporte e distribución de enerxía eléctrica.

c) As áreas de especial protección dos núcleos poboacionais, ademais de todas as edificacións, os cámpings, as infraestruturas e áreas recreativas, os parques e polígonos industriais, as plataformas lóxicas e os depósitos de lixo, así como calquera outra susceptible de ser protexida.

5. As redes terciarias de faixas de xestión de biomasa cumpren a función referida na alínea c) do

número 2 deste artigo, estando delimitadas a partir das redes viaria, eléctrica e a formada polos lindes ou divisións das unidades locais de xestión forestal ou agroforestal, definidas estas últimas no ámbito dos instrumentos de xestión forestal.

6. As especificacións técnicas en materia de defensa do monte contra os incendios forestais relativas a equipamentos forestais e ambientais de recreo situados en terreos forestais serán definidas mediante orde conxunta das consellarías competentes en materia forestal e de conservación de espazos naturais.

7. Sen prexuízo do disposto nos artigos seguintes, as especificacións técnicas relativas á construción e mantemento das redes de faixas e dos mosaicos de parcelas de xestión de biomasa desenvolverá a consellaría competente en materia forestal.

Capítulo II

Defensa de persoas e bens

Artigo 21.-Redes secundarias de faixas de xestión de biomasa.

1. Nos espazos previamente definidos como redes secundarias de faixas de xestión de biomasa nos plans de prevención e defensa contra os incendios forestais do distrito será obrigatorio para as persoas responsables nos termos establecidos na alínea 2 deste artigo:

a) Xestionar a biomasa vexetal na totalidade das parcelas que se atopen, fóra do monte, a unha distancia inferior a 50 metros do seu perímetro, consono o previsto nos criterios para a xestión de biomasa definidos nesta lei e na súa normativa de desenvolvemento.

b) Xestionar a biomasa vexetal nunha franxa de 100 metros arredor de calquera núcleo poboacional, edificación, urbanización, depósito de lixo, cámpings, instalacións recreativas, obras, parques e instalacións industriais, situadas a menos de 400 metros do monte, de acordo cos criterios para a xestión de biomasa estipulados nesta lei e na súa normativa de desenvolvemento. Ademais nos 50 metros desde a estrema da propiedade non poderá haber as especies sinaladas na disposición adicional terceira desta lei.

c) Ao longo da rede de autoestradas, autovías e vías rápidas e estradas, deberase xestionar a biomasa vexetal, de acordo cos criterios estipulados nesta lei, nos terreos incluídos na zona de dominio público. Ademais, nos devanditos terreos non poderá haber árbores das especies sinaladas na disposición adicional terceira desta lei.

d) No caso de vías e camiños forestais, a xestión da biomasa vexetal farase, no estrato arbustivo e subarbustivo, nos dous metros desde a aresta exterior da vía ou camiño.

e) Ao longo da rede ferroviaria, deberase xestionar a biomasa vexetal, de acordo cos criterios estipu-

lados nesta lei, nos terreos incluídos na zona de dominio público. Nesta faixa non poderá haber árbores das especies sinaladas na disposición adicional terceira desta lei.

f) Nas liñas de transporte e distribución de enerxía eléctrica, respectaranse as especificacións da regulamentación electrotécnica sobre distancia mínima entre os condutores, as árbores e outra vexetación. Ademais, nunha faixa de 5 metros desde a estremeira da infraestrutura non poderá haber árbores das especies sinaladas na disposición adicional terceira desta lei.

2. Para os efectos deste artigo, entenderase por persoas titulares as propietarias, arrendatarias, usufrutuarías ou persoas titulares de calquera outro dereito real ou persoal sobre os terreos forestais e os terreos situados nas zonas de influencia forestal para os supostos das alíneas a) e b) do punto anterior, así como as administracións, entidades ou sociedades que teñan encomendada a competencia sobre a xestión, ou cedida esta en virtude dalgunha das formas previstas legalmente, das vías de comunicación e liñas de transporte de enerxía eléctrica para os supostos referidos nas alíneas c), d), e) e f) do punto anterior.

3. As accións e os proxectos de forestación ou reforestación deberán respectar as faixas de xestión de biomasa previstas neste artigo.

Artigo 22.-Procedemento para a xestión da biomasa no ámbito das redes secundarias.

1. As persoas físicas ou xurídicas responsables segundo o disposto na alínea 2 do artigo anterior procederán á execución da xestión da biomasa no ámbito das redes secundarias antes do 31 de marzo de cada ano e consonte os criterios establecidos por orde da consellaría competente en materia forestal.

2. No caso de incumprimento do disposto nos números anteriores, os entes locais, no caso da alínea 1.b) do artigo 21 e nas faixas laterais das redes viarias da súa titularidade, e a consellaría competente en materia forestal nos restantes casos, poderán notificar, de oficio ou a instancia de parte, ás persoas responsables a súa obriga de xestión da biomasa vexetal, advertíndolles da posibilidade de execución subsidiaria no caso de incumprimento e sen prexuízo da instrución do procedemento sancionador que corresponda.

3. Se no prazo máximo de quince días naturais os citados titulares non acometen a xestión da biomasa, as citadas administracións públicas, consonte as atribucións competenciais definidas con anterioridade, poderán proceder á execución subsidiaria dos traballos de xestión de biomasa, repercutíndolles os custos ás persoas obrigadas.

4. As persoas responsables segundo o disposto na alínea 2 do artigo anterior están obrigadas a facilitarlles os necesarios accesos ás entidades responsables dos traballos de xestión da biomasa.

5. Malia o anterior, a consellaría competente en materia forestal poderá proceder á execución directa de traballos preventivos nas redes secundarias de faixas de xestión de biomasa, sen necesidade de requirimento previo, cando se declarase un incendio forestal que supoña un risco inminente para as persoas e os bens.

Artigo 23.-Edificación en zonas de alto risco de incendio e medidas de prevención de incendios forestais nas urbanizacións.

1. Os instrumentos de planeamento urbanístico deberán ter en conta a avaliación de risco de incendio forestal, no que respecta á zonificación do territorio e ás zonas de alto risco de incendio que constan nos plans de prevención e defensa contra os incendios forestais de distrito.

2. As edificacións para uso residencial, comercial, industrial ou de servizos, e as instalacións destinadas a explotacións agrícolas, gandeiras e forestais así como as vivendas vinculadas a estas situadas en zonas de alto risco de incendios forestais, e mais as urbanizacións, edificacións e instalacións resultantes da execución de plans de ordenación urbanística situadas nas zonas de influencia forestal que non teñan continuidade inmediata coa trama urbana terán que cumprir coas seguintes medidas de prevención:

a) Asegurar a existencia dunha faixa de protección de 50 metros de ancho ao seu redor, libre de vexetación seca e coa masa arbórea aclarada, consonte os criterios que se establecerán mediante orde da consellaría competente en materia forestal.

b) Manter o terreo non edificado da parcela ou parcelas e o viario de titularidade privada libres de vexetación seca e coa masa arbórea aclarada, consonte os criterios que se establecerán mediante orde da consellaría competente en materia forestal, así como os viais de titularidade privada.

c) Adoptar medidas especiais relativas á resistencia do edificio, á pasaxe do lume e á contención de posibles fontes de ignición procedente de incendios forestais, no edificio e nos seus respectivos accesos.

d) Dispoñer dunha rede de hidrantes homologados para a extinción de incendios, ou no seu defecto de tomas de auga, de acordo co que se estableza regulamentariamente.

e) Presentar ante a administración municipal un plan de prevención e defensa contra incendios forestais.

3. As obrigas establecidas no parágrafo anterior serán cumpridas polos propietarios ou propietarias, ou no caso de urbanizacións polo órgano de xestión ou xunta urbanizadora. No suposto de non estar constituída, serán cumpridas solidariamente polos propietarios ou propietarias dos soares da urbanización.

4. Cando os responsables establecidos na alínea anterior non sexan os titulares da totalidade da faixa exterior prevista na alínea a) do punto 2 deste artigo, establécese unha servidume forzosa para acceder á faixa establecida. Este acceso farase durante o tempo estritamente necesario para o labor da xestión da biomasa, e polo punto menos prexudicial ou incómodo para os terreos gravados e, de ser compatible, polo máis conveniente para o beneficiario, non podendo afectar en ningún caso a construcións ou infraestruturas que se sitúen neles.

A servidume forzosa poderá dar dereito a unha indemnización polos danos e perdas que poida ocasionar, así como o lucro cesante a cargo dos suxeitos obrigados a que se refire o artigo 23.3.

En todo caso, as datas e accións previstas para a xestión da biomasa deberán ser comunicadas aos titulares da faixa de protección cando non coincidan coas persoas ou entidades responsables de xestionar a biomasa.

5. No caso de incumprimento da xestión da biomasa vexetal, corresponderalle ao concello a súa realización, acudindo á execución forzosa de acordo co establecido no artigo 22 desta lei, sen prexuízo da instrución do correspondente expediente sancionador.

Capítulo III Silvicultura preventiva

Artigo 24.-Silvicultura, forestación e reforestación.

1. A silvicultura no ámbito da defensa dos montes contra incendios forestais engloba o conxunto de medidas aplicadas ás masas forestais, matogueiras e outras formacións espontáneas, ao nivel da composición específica e do seu arranxo estrutural, cos obxectivos de diminuír o perigo de incendio forestal e de garantir a máxima resistencia da vexetación á propagación do lume.

2. Os instrumentos de xestión forestal deben explicitar as medidas de silvicultura e da rede de infraestruturas de terreos forestais que garantan a descontinuidade horizontal e vertical da biomasa forestal e a alternancia de teselas con distinta inflamabilidade e combustibilidade, no ámbito das orientacións do planeamento de prevención e defensa contra os incendios forestais de distrito.

3. A dimensión das teselas deberá variar entre 20 e 50 hectáreas, nos casos xerais, e entre 1 e 20 hectáreas nas zonas de alto risco de incendio, definidas nos plans de prevención e defensa contra os incendios forestais de distrito, e o seu deseño e localización deben poñer especial atención ao comportamento previsible do lume.

4. Nas accións de forestación ou de reforestación, as masas forestais mono específicas non poderán ter unha superficie continua superior a 50 hectáreas, debendo ser compartimentadas, alternativamente:

a) Pola rede de faixas de xestión de biomasa ou por outros usos do solo con baixo risco de incendio forestal.

b) Por liñas de auga e as respectivas faixas de protección delimitadas pola lexislación ambiental.

5. Sempre que as condicións edafoclimáticas o permitan, deberá ser favorecida a constitución de masas de especies arbóreas caducifolias ou de especies con baixa inflamabilidade e combustibilidade.

6. Todas as accións de forestación ou reforestación deben obedecer aos criterios estipulados neste artigo.

Capítulo IV

Ordenación preventiva do terreo forestal

Artigo 25.-Usos prohibidos con carácter xeral.

1. Establécense as seguintes prohibicións:

a) Prohíbense as repoboacións forestais en solo urbano e núcleos rurais.

b) Prohíbense as repoboacións forestais en zonas dedicadas a labradío, cultivo, prados ou pastos, con independencia da súa cualificación urbanística.

2. En zonas incluídas nun proceso de concentración parcelaria, os usos deberanse adaptar ao plan de ordenación de cultivos ou forestal, tal e como prevé a Lei 10/1985, do 14 de agosto, de concentración parcelaria para Galicia, coas súas sucesivas modificacións.

3. Poderá admitirse, no caso de que exista un plan de ordenación de cultivos ou forestal, un cambio de uso de terras agrícolas, sempre que non interfira no desenvolvemento agrario da zona. Para a aprobación desta forestación será obrigatorio que esta se realice con frondosas caducifolias ou outras plantas autóctonas de estación, priorizando o aproveitamento integral do uso.

Artigo 26.-Ordenación das repoboacións forestais.

1. As repoboacións forestais que linden con terreos situados en solo rústico de especial protección agropecuaria deberán gardar, como mínimo, 10 metros de distancia respecto deles.

2. Establécense as seguintes distancias mínimas para as repoboacións forestais en todo tipo de terreos e respecto das edificacións que se indican:

a) Para as especies sinaladas na disposición adicional terceira desta lei:

i. Con vivendas ou instalacións preexistentes: 50 metros. En calquera caso, as axudas para as repoboacións forestais condicionaranse a que na superficie que estea a menos de 100 metros desde o límite de calquera parcela edificada no núcleo rural non se introduzan tales especies.

b) Para o resto das especies:

i. Con vivendas ou instalacións preexistentes: 10 metros.

ii. Con industrias ou instalacións preexistentes nas que se desenvolvan actividades perigosas consonte o establecido na Lei 1/1992, do 2 de xaneiro, de protección medioambiental de Galicia, ou na súa normativa de desenvolvemento: 25 metros.

3. As distancias anteriores non serán de aplicación en parques públicos, xardíns botánicos e no interior de parcelas rústicas ou de núcleos rurais edificados con plantacións de pés illados ou xardíns con sebes e especies arbóreas ornamentais. Tampouco será de aplicación no caso de afectar a árbores senlleiras.

4. As distancias medíranse desde o límite exterior da repoboación, entendendo por tal o pé do exemplar dela máis próximo á propiedade veciña, ata o límite medianoiro coa outra propiedade.

5. As persoas titulares dos predios que realizasen repoboacións forestais confinantes con outros predios, respectando as distancias mínimas establecidas na lexislación vixente, deberán manter limpas de pólas as súas masas arbóreas, sen que se estendan sobre os predios confinantes.

6. En todo caso, estarán suxeitas á declaración de impacto ambiental as repoboacións forestais nos supostos previstos no anexo I do Decreto legislativo 1302/1986, do 28 de xuño, de avaliación de impacto ambiental, e no Decreto 442/1990, do 13 de setembro, de avaliación de impacto ambiental de Galicia.

7. Así mesmo, no caso das repoboacións forestais recollidas no anexo II do Decreto legislativo 1302/1986, do 28 de xuño, de avaliación de impacto ambiental, a consellaría competente en materia de medio ambiente determinará, logo de solicitude do interesado, a necesidade de someterse ou non á avaliación de impacto ambiental.

Artigo 27.-Redes primarias de faixas de xestión de biomasa.

1. As faixas integrantes das redes primarias, situadas en lugares estratéxicos, pretenden facilitar a extinción dos grandes incendios forestais.

2. As faixas citadas no número anterior posúen unha largura non inferior a 125 metros e definen compartimentos que, preferentemente, deben posuír entre 500 e 1.000 hectáreas.

3. O planeamento, a instalación e o mantemento das redes primarias de faixas de xestión de biomasa deben ter en consideración, en concreto:

a) A súa eficacia na extinción de incendios forestais de grandes dimensións.

b) A seguranza das persoas responsables da extinción.

c) O valor socioeconómico, paisaxístico e ecolóxico dos terreos forestais e zonas de influencia.

d) As características fisiográficas e as particularidades da paisaxe local.

e) O historial e os datos estatísticos dos grandes incendios forestais no distrito forestal e o seu com-

portamento previsible en situacións de elevado risco meteorolóxico.

f) As actividades que nelas se poidan desenvolver e contribuír para a súa sustentabilidade técnica e financeira.

4. As redes primarias de faixas de xestión de biomasa son definidas pola consellaría competente en materia forestal no ámbito do plan de prevención e defensa contra os incendios forestais de distrito e obrigatoriamente integradas no planeamento municipal e inframunicipal de prevención e defensa contra os incendios forestais.

5. As actividades de aproveitamento da cuberta vexetal ou as obras que supoñan a alteración do solo nas redes primarias de faixas de xestión de biomasa definidas no ámbito do plan de prevención e defensa contra os incendios forestais de distrito estarán supeditadas á autorización previa da consellaría competente en materia forestal, que será emitida no prazo dun mes e só poderá denegarse en función do seu valor preventivo fronte ao lume, sen prexuízo doutras autorizacións que sexan preceptivas pola normativa vixente.

6. As persoas titulares dos terreos afectados polo disposto no número anterior poderanse beneficiar de indemnizacións compensatorias, ademais de axudas para o mantemento das redes, que serán reguladas por orde da consellaría competente en materia forestal.

Artigo 28.-Depósitos de produtos inflamables.

1. Prohíbese o depósito de subprodutos resultantes de explotación forestal, tales como a biomasa forestal residual, estelas, cortiza, resina e todo tipo de restos agrícolas e de produtos inflamables, nas redes primarias e secundarias e nos mosaicos de parcelas de xestión de biomasa, con excepción dos lugares expresamente autorizados por licenza municipal.

2. Durante os meses de xullo, agosto e setembro, só será permitido o amoreamento en cargadeiro de subprodutos resultantes de corte ou extracción forestal tales como a biomasa forestal residual, estelas, cortiza, resina e todo tipo de restos agrícolas, sempre que sexa salvagardada unha área sen vexetación con 25 metros arredor.

Capítulo V

Reorganización preventiva do terreo forestal

Artigo 29.-Reorganización da propiedade forestal e fomento das agrupacións de propietarios forestais.

Co obxecto de garantir a defensa contra os incendios forestais e de facilitar a ordenación dos montes e o seu planeamento preventivo, promoverase a reorganización da propiedade forestal e dos terreos situados nas zonas de influencia forestal por medio dun sistema de compensación regulado nesta lei e mais as agrupacións de propietarios ou propietarias forestais a través de incentivos públicos.

Artigo 30.-Sistema de reorganización da propiedade forestal.

1. Calquera número de propietarios ou propietarias que superen o 50% da superficie das parcelas forestais que formen parte dunha superficie contigua de terreo forestal cunha extensión mínima de 15 hectáreas terán a maioría legal necesaria para iniciar os trámites conducentes á creación dunha unidade de xestión forestal.

2. O procedemento iniciárase por proposta asinada por un número de propietarios ou propietarias que superen o 50% da superficie forestal que se vai xestionar de forma conxunta, achegando un informe de investigación de propiedade e o instrumento de xestión forestal específico xunto co proxecto de estatutos da entidade á que se lle encomenda a xestión do terreo forestal ordenado.

3. Así mesmo, o procedemento poderá iniciarse de oficio, por medio de decreto aprobado polo Consello da Xunta de Galicia, nos casos en que a reorganización da propiedade xa estivera previamente prevista no plan de prevención e defensa contra os incendios forestais de distrito.

4. Regulamentariamente estableceranse as condicións para a corta e outras medidas complementarias nas parcelas forestais incluídas nunha unidade de xestión forestal, unha vez iniciado o procedemento previsto nos puntos anteriores e ata que esta estea constituída.

5. As unidades de xestión forestal deberán contar obrigatoriamente co correspondente instrumento de xestión forestal específico. Regulamentariamente, por iniciativa da consellaría con competencias en materia forestal, determinaranse a estrutura e o contido dos instrumentos de xestión forestal específicos, así como o seu procedemento de elaboración e aprobación.

6. Recibida a documentación, a consellaría competente en materia forestal procederá a publicar o acordo no *Diario Oficial de Galicia* e nun dos diarios de maior difusión da zona afectada, someténdoo a información pública por un prazo non inferior a vinte días hábiles.

De xeito simultáneo procederáse á notificación individual ás persoas titulares ou propietarias de dereitos de contido patrimonial na zona de actuación, co fin de que formulen as alegacións pertinentes sobre o proxecto de ordenación forestal e dos estatutos, rexeitándose calquera outra obxección ou reparo, e manifesten, así mesmo, a súa vontade de incorporación.

No caso de persoas propietarias ou titulares de dereitos patrimoniais na zona obxecto de ordenación forestal que resulten descoñecidas, procederáse á súa notificación por medio de edictos conforme o previsto na Lei 30/1992, do 26 de novembro, de réxime xurídico das administracións públicas e do procedemento administrativo común.

7. A consellaría competente en materia forestal procederá a outorgar a aprobación definitiva da unidade de xestión forestal no prazo máximo de seis meses desde que finalizase o trámite de información pública, transcorrido o cal entenderase desestimado por silencio administrativo, tendo en conta a aplicación de criterios de xestión forestal sustentable. A aprobación implica a reorganización forzosa da propiedade forestal, así como o cumprimento obrigatorio das especificacións previstas no instrumento de xestión forestal específico. O acordo de aprobación final de regularización das teselas será elevado a público e inscrito no rexistro da propiedade.

8. A entidade de xestión deberá constituírse no prazo máximo dun mes desde a aprobación definitiva de estatutos e bases de actuación.

9. A entidade de xestión terá natureza administrativa con personalidade xurídica propia e capacidade para o cumprimento dos seus fins. Un representante da consellaría competente en materia forestal formará parte do órgano reitor da entidade de xestión e será designado no acordo de aprobación definitivo do proxecto de ordenación.

10. Os acordos da entidade de xestión adoptaranse por maioría simple das cotas de participación, agás o de aprobación final da regularización das teselas, que requirirá maioría absoluta, así como aqueloutros que expresamente se determinen nos estatutos.

11. Os acordos da entidade de xestión serán recorribles ante a persoa titular da consellaría competente en materia forestal.

TÍTULO IV

Condicións de acceso, circulación e permanencia en zonas forestais

Artigo 31.-Condicións de acceso.

1. Durante a época de perigo alto de incendios forestais, definida no artigo 9 desta lei, queda condicionado o acceso, a circulación e a permanencia de persoas e bens no interior das seguintes zonas:

a) Nas zonas de alto risco de incendio referidas no artigo 12.

b) Nas áreas forestais ou naturais baixo xestión da Xunta de Galicia.

c) Nas áreas onde exista sinalización correspondente á limitación de actividades.

2. O acceso, a circulación e a permanencia de persoas e bens quedan condicionados nos seguintes termos:

a) Cando se verifique que o índice de risco diario de incendio forestal sexa moi alto ou extremo, non estará permitido acceder, circular e permanecer no interior das áreas referidas no número anterior, así como nos camiños forestais, camiños rurais e outras vías que as atravesan.

b) Cando se verifique que o índice de risco diario de incendio forestal sexa alto, non estará permitido,

no interior das áreas referidas no número anterior, proceder á execución de traballos que supoñan a utilización de maquinaria sen os dispositivos previstos no artigo 39, desenvolver calquera acción non relacionada coas actividades forestal e agrícola nin circular con vehículos motorizados nos camiños forestais, camiños rurais e outras vías que as atravesan.

c) Cando se verifique que o índice de risco diario de incendio forestal sexa moderado e alto, todas as persoas que circulen no interior das áreas referidas no número 1 e nos camiños forestais, camiños rurais e outras vías que as atravesan ou delimitan están obrigadas a identificarse perante as autoridades competentes.

3. Fóra da época de perigo alto, e desde que se verifique o índice de risco diario de incendio forestal de niveis moi alto e extremo, non estará permitido acceder, circular e permanecer no interior das áreas referidas no número 1, así como nos camiños forestais, camiños rurais e outras vías que as atravesan.

4. Fóra da época de perigo alto, e desde que se verifique o índice de risco diario de incendio forestal de niveis moderado e alto, a circulación de persoas no interior das áreas referidas no número 1 queda suxeita ás medidas referidas na alínea c) do punto 2 deste artigo.

5. Nas áreas naturais a que se refire a letra b) da alínea 1 deste artigo o acceso queda condicionado ademais ao sinalado pola consellaría competente en materia de medio ambiente.

6. O incumprimento das condicións establecidas neste artigo será sancionado consonte o disposto no artigo 67.k) da Lei 43/2003, do 21 de novembro, de montes.

Artigo 32.-Excepcións.

1. Constitúen excepcións ás medidas referidas nas alíneas a) e b) do número 2 e no número 3 do artigo 31:

a) O acceso, a circulación e a permanencia no interior das referidas áreas, de persoas residentes, propietarias e produtoras forestais e persoas que alí exerzan a súa actividade profesional.

b) A circulación de persoas no interior das referidas áreas sen outra alternativa de acceso ás súas residencias e locais de traballo.

c) A utilización de áreas recreativas cando estean debidamente equipadas para o efecto, nos termos da lexislación aplicable.

d) A circulación en autovías e autoestradas, itinerarios principais, itinerarios complementarios e estradas da rede estatal e autonómica.

e) A circulación en estradas de titularidade local para as cales non exista outra alternativa de circulación con equivalente percorrido.

f) O acceso, a circulación e a permanencia no interior das referidas áreas de autoridades e persoal dependente das administracións con competencias en materia forestal, de axentes das forzas e corpos de seguranza das distintas administracións e de autoridades e persoal de protección civil e emerxencias.

g) O acceso, a circulación e a permanencia no interior das referidas áreas de persoal militar en misión intrinsecamente militar.

h) O acceso e permanencia de persoas que desenvolvan ou participen en actividades recreativas organizadas polas distintas administracións ou por entidades dependentes delas, sempre que vaian acompañadas de persoal debidamente acreditado.

2. O disposto no artigo 31 non se aplica:

a) Ás áreas urbanas e ás áreas industriais.

b) Nos accesos habilitados para tal efecto ás praias fluviais e marítimas.

c) Aos medios de prevención, vixilancia, detección e extinción dos incendios forestais.

d) Aos predios rústicos para a xestión e aproveitamento cinexético, cando non estean incluídos nas zonas de alto risco de incendio.

e) Á execución de obras de interese público, con tal recoñecemento.

f) Á circulación de vehículos prioritarios cando estean en marcha de urxencia.

g) Ás áreas baixo xurisdición militar.

TÍTULO V Uso do lume

Artigo 33.-Uso do lume.

Como medida preventiva, prohibese o uso do lume nos montes, terreos forestais e zonas de influencia forestal definidos no artigo 2 desta lei, agás para as actividades e nas condicións, períodos ou zonas autorizadas pola consellaría competente en materia forestal nos termos desta lei e do que estableza a súa normativa de desenvolvemento.

Artigo 34.-Comunicacións e autorizacións de queimas de restos agrícolas e forestais.

1. A queima de restos agrícolas en terreos forestais e naqueles terreos situados nas zonas de influencia forestal será comunicada previamente con carácter obrigatorio á consellaría competente en materia forestal nos termos que se fixen regulamentariamente.

2. A queima de restos forestais deberá contar con autorización preceptiva da consellaría competente en materia forestal nos termos que se fixen regulamentariamente. En todo caso, para a concesión da autorización de queima de restos forestais teranse en conta os riscos e a superficie que se vai queimar. Así mesmo, no caso de que se desenvolva en terreos cualificados como espazos naturais protexidos segundo a normativa sectorial de aplicación, será

necesario o informe previo da consellaría competente en materia de medio ambiente.

Artigo 35.-Autorización de queimas controladas.

1. No caso en que sexa preciso, por razóns de idoneidade técnica, realizar o control da biomasa forestal por medio de queimas controladas, será precisa a autorización da consellaría competente en materia forestal, para o que se terán en conta os riscos derivados da vulnerabilidade do terreo en relación coa erosión, pendente e superficie que se vai queimar.

2. A realización de queimas controladas en terreos forestais só será permitida, nos termos que se establezan regulamentariamente, despois da súa autorización expresa e coa presenza de persoal técnico autorizado para a xestión de queimas controladas e con equipos de extinción de incendios. As autorizacións a que se refire esta alínea serán outorgadas pola consellaría competente en materia forestal.

3. Sen acompañamento técnico adecuado, a queima controlada será considerada como lume intencionado, para os efectos da graduación da sanción que poida corresponder.

4. A realización de queimas controladas só estará permitida fóra da época de perigo alto e desde que o índice de risco diario de incendio forestal sexa baixo ata o nivel moderado incluíndo este último.

5. As queimas controladas só poderán ser realizadas de acordo coas normas técnicas e funcionais que se definirán regulamentariamente por orde da consellaría competente en materia forestal.

Artigo 36.-Outros usos do lume.

1. Nas zonas forestais e nas de influencia forestal, durante a época de perigo alto, queda prohibido:

a) Realizar fogueiras para recreo ou ocio e para confección de alimentos, así como utilizar equipamentos de queima e de combustión destinados á iluminación ou á confección de alimentos.

b) Queimar matogueiras cortadas e amontoadas e calquera tipo de sobranceiros de explotación, limpeza de restos ou calquera outro obxecto combustible.

2. Nas zonas forestais e nas de influencia forestal, fóra da época de perigo alto e desde que se verifique o índice de risco diario de incendio forestal de niveis moi alto e máximo, manteranse as restricións referidas no número anterior.

3. Exceptúase do disposto na alínea a) do número 1 e no número anterior a confección de alimentos en espazos non incluídos en zonas de alto risco de incendio sempre que sexa realizada nas áreas expresamente previstas para o efecto, como son as áreas recreativas e outras cando estean debidamente identificadas e contén con infraestruturas axeitadas para tal fin.

4. Exceptúase do disposto na alínea b) do número 1 e no número 2 a queima de restos de explotación debida a exixencias fitosanitarias de carácter obri-

gatorio e así veña determinado polas autoridades competentes, a cal deberá ser realizada coa presenza dunha unidade dalgún equipo de bombeiros das entidades locais ou dun equipo autorizado pola Xunta de Galicia.

Artigo 37.-Foguetes e outras formas de lume.

1. En todos os terreos forestais e zonas de influencia forestal, durante a época de perigo alto, a utilización de fogos de artificio ou doutros artefactos pirotécnicos está suxeita á autorización previa do respectivo concello. O concello comunicaralle a devandita autorización á consellaría competente en materia forestal con corenta e oito horas de antelación como mínimo. Regulamentariamente determinaranse as condicións en que a consellaría procederá ou non á validación da autorización municipal.

2. Durante a época de perigo alto, as accións de fumigación ou desinfección en panais de abellas non están permitidas, agás no caso de os fumigadores estaren equipados con dispositivos de retención de chispas.

3. Nos terreos forestais, durante a época de perigo alto, non está permitido fumar ou facer lume de calquera tipo no seu interior ou nas vías que os delimitan ou os atravesan.

4. Fóra da época de perigo alto e desde que se verifique o índice de risco diario de incendio forestal de niveis moi alto e extremo mantéñense as restricións referidas nos números 1, 2 e 3 deste artigo.

5. Exceptúase do disposto nos números anteriores a realización de contralumes durante as accións de extinción contra os incendios forestais.

6. A consellaría competente en materia forestal poderá prohibir todos os usos de foguetes e outras formas de lume se as circunstancias de perigo de incendio así o aconsellan e mentres estas persistan.

Artigo 38.-Limitacións á utilización de explosivos.

O uso, transporte e almacenamento de explosivos para aperturas de estradas, traballos de canteiras, prospeccións mineiras e outras actividades que inclúan o uso dos citados materiais en terreos forestais deberá realizarse segundo as súas normas de seguranza, elaborando un plan de medidas de seguranza e prevención que será remitido para o seu coñecemento á consellaría con competencia en materia forestal.

Artigo 39.-Maquinaria e equipamento.

1. Durante a época de perigo alto, nos traballos e outras actividades que se leven a cabo en todos os terreos forestais e zonas de influencia forestal é obrigatorio:

a) Que todo tipo de tractores, máquinas e vehículos de transporte pesados sexan dotados de dispositivos de retención de chispas e de dispositivos antilapas nos tubos de escape.

b) Que os tractores, máquinas e vehículos de transporte pesados que se van utilizar estean provistos de equipamento para a extinción de incendios nos termos que se establezan regulamentariamente.

2. O uso doutra maquinaria non forestal nin agrícola con ferramentas que poidan producir chispas ou soldaduras de calquera tipo precisará da correspondente autorización nos termos que se establezan.

TÍTULO VI

Aproveitamentos no monte

Capítulo I

Aproveitamentos forestais, agrícolas e gandeiros

Artigo 40.-Autorización de aradura.

1. A aradura de calquera terreo forestal para a implantación de cultivos agrícolas ou pasteiros exixirá a obtención de autorización administrativa por parte da consellaría competente en materia forestal nos termos que se establezan regulamentariamente.

2. Cando se produciuse un incendio forestal nos tres anos anteriores á solicitude, a autorización concederáse de forma excepcional atendendo as circunstancias especiais que se determinen regulamentariamente, nos termos previstos no artigo 50.1 da Lei 43/2003, de montes.

Artigo 41.-Aproveitamento de pastos nos terreos forestais.

1. A persoa física ou xurídica titular do monte é a propietaria dos aproveitamentos forestais producidos nel, nos que se inclúen os pastos.

2. O seu aproveitamento estará regulado expresamente no correspondente instrumento de xestión forestal ou no plan de ordenación de recursos forestais en cuxo ámbito se atope o monte.

3. A consellaría competente en materia forestal desenvolverá regulamentariamente os aproveitamentos forestais.

Capítulo II

Actividades en terreos queimados

Artigo 42.-Aproveitamento de madeira queimada.

A consellaría competente en materia forestal desenvolverá regulamentariamente as condicións para a autorización do aproveitamento da madeira queimada en incendios forestais.

Artigo 43.-Limitacións ao pastoreo.

1. Con carácter xeral, prohibese o pastoreo en todos os terreos forestais que resulten afectados por incendios forestais, nun prazo mínimo de dous anos a partir da data en que se produza o lume e ata que as axeitadas condicións de restauración da masa arborada o permitan. Neste caso, precisarase de autorización administrativa nos termos que se establezan para o efecto.

2. Regulamentariamente poderán preverse excepcións á prohibición establecida na alínea anterior,

baseadas na acreditación de perdas de difícil reparación pola prohibición ao pastoreo ou na inexistencia de alternativas ao pastoreo nas áreas afectadas por incendios forestais dentro da mesma comarca.

Artigo 44.-Limitacións á actividade cinexética.

1. Os aproveitamentos e a repoboación cinexética en terreos queimados quedan prohibidos durante un período de tres anos desde a data do lume, agás autorización expresa da dirección xeral competente en materia cinexética, logo de informe favorable da consellaría competente en materia forestal.

2. A falta desta autorización, ou a realización da actividade en condicións distintas ás autorizadas, sancionárase consonte o disposto na lexislación galega en materia cinexética.

Capítulo III

Vixilancia e detección de incendios forestais

Artigo 45.-Vixilancia e detección.

1. A vixilancia dos terreos forestais e zonas de influencia forestal contribúe á redución do número de incendios forestais, identificando potenciais axentes causantes e disuadindo comportamentos que propicien a existencia de incendios forestais.

2. A detección ten como obxectivo a identificación inmediata e a localización precisa dos incendios forestais e a súa comunicación rápida ás entidades responsables da extinción.

3. A vixilancia e detección de incendios forestais pode ser realizada por:

a) Calquera persoa que detecte un incendio forestal, que está obrigada a alertar de inmediato as entidades competentes.

b) A rede de puntos de vixilancia, dependente dos servizos de defensa contra incendios forestais, que asegura en todo o territorio de Galicia as funcións de detección fixa de incendios forestais.

c) A rede de vixilancia móbil, dependente dos servizos de defensa contra incendios forestais.

d) Medios aéreos.

e) Medios das distintas administracións públicas que se establezan a través dos instrumentos de colaboración e cooperación institucional, as agrupacións de defensa contra incendios e o voluntariado social.

Artigo 46.-Sistemas de detección.

1. A rede de puntos de vixilancia está constituída por postos de vixía instalados en edificacións ou instalacións previamente aprobadas pola consellaría competente en materia forestal.

2. A cobertura de detección da rede de puntos de vixilancia pode ser complementada con medios de detección móbiles.

3. A coordinación da rede de puntos de vixilancia correspóndelle á consellaría competente en materia forestal, que establecerá as orientacións técnicas e

funcionais para a súa ampliación, redimensionamento e funcionamento.

4. Os postos de vixilancia instaláranse segundo criterios de prioridade fundados no grao de risco de incendio forestal, valor do patrimonio que hai que defender e visibilidade, e serán dotados do equipamento humano e tecnolóxico adecuado ás súas funcións.

5. A instalación de calquera equipamento ou plantación no espazo de 50 metros ao redor dun posto de vixía e que supostamente poida interferir na súa visibilidade e na calidade da súa comunicación radioelétrica requirirá de informe previo favorable da consellaría competente en materia forestal.

Artigo 47.-Sistemas de vixilancia móbil.

1. Os sistemas de vixilancia móbil comprenden as patrullas de vixilancia que a Xunta de Galicia constitúa e outros grupos que para o efecto veñan ser recoñecidos pola consellaría competente en materia forestal.

2. Os sistemas de vixilancia móbil teñen, en concreto, por obxectivos:

- a) Aumentar o efecto de disuasión.
 - b) Identificar os axentes causantes ou supostos de incendios forestais, poñéndooos en coñecemento das autoridades competentes.
 - c) Detectar incendios forestais en zonas sombra dos postos de vixía.
 - d) Realizar accións de primeira intervención en lumes incipientes.
3. É competencia da consellaría competente en materia forestal a coordinación das accións de vixilancia levadas a cabo polas diversas entidades ou grupos.

Capítulo IV

Extinción e investigación de incendios forestais

Artigo 48.-Extinción, remate, vixilancia e investigación após incendio forestal.

1. Toda persoa que observe a existencia ou o comezo dun incendio está obrigada a comunicarllelo aos órganos administrativos con competencias en materia forestal, de protección civil ou das forzas e corpos de seguranza do xeito máis rápido posible.

2. As operacións de extinción dos incendios forestais, así como as respectivas operacións de remate necesarias para garantir unhas condicións de extinción axeitadas, son realizadas polo persoal pertencente ao servizo de defensa contra incendios forestais, polo persoal dependente dos servizos de protección civil e por profesionais habilitados para o efecto pola consellaría competente en materia forestal.

3. O sistema de extinción de incendios forestais basearase nunha estrutura de base territorial, pro-

fesionalizada e integrada, baixo o mando único da administración competente en materia forestal, a través dos órganos que se especifiquen no plan director de servizos contra incendios e salvamento.

4. Poden participar nas operacións de extinción e de remate de incendios forestais, baixo o mando único operativo dependente da consellaría competente en materia forestal:

a) Os vixilantes da natureza das áreas protexidas, as brigadas de comunidades e mancomunidades de montes veciñais en man común e de entidades locais e outros grupos que sexan recoñecidos pola consellaría competente en materia forestal.

b) Os efectivos dos distintos corpos de bombeiros pertencentes ás entidades, mancomunidades, agrupacións de defensa contra incendios forestais e consorcios locais.

c) As persoas propietarias e titulares de dereitos reais e persoais dos terreos forestais cos medios materiais de que dispoñan ou que poidan serlles postos á disposición polos servizos de extinción de incendios baixo as ordes e directrices da administración competente.

5. A participación dos medios referidos no número anterior concretarase a través do Plan de prevención e defensa contra os incendios forestais de Galicia.

6. En situacións de emerxencia, cando para a extinción dun incendio forestal fose preciso, a persoa directora ou responsable técnica das tarefas de extinción poderá mobilizar os medios públicos e privados para actuar na extinción de acordo cun plan de operacións. Así mesmo, poderá dispoñer, cando sexa necesario e aínda que non se poida contar coa autorización das persoas titulares respectivas, a entrada de equipos e medios en predios forestais ou agrícolas, a circulación por camiños privados, a apertura de brechas en muros ou cercas, a utilización de augas, a apertura de devasas de urxencia e a queima anticipada, nas zonas que se considere, dentro dunha normal previsión, que poden ser consumidas polo incendio.

7. Así mesmo, a administración competente poderá proceder á execución directa de traballos preventivos, sen necesidade de requirimento previo, cando se declarase un incendio forestal que supoña un risco inminente para as persoas e os bens.

8. Despois do remate dun incendio forestal procederase, en función dos medios dispoñibles, á investigación de causas co obxecto de establecer as circunstancias en que se produciu e identificar e sancionar a persoa responsable da súa autoría. A investigación debe servir tamén para establecer as medidas preventivas para evitar os incendios. Esta investigación será realizada polos axentes forestais especializados ou polas brigadas de investigación de incendios forestais seguindo os protocolos oficiais e procedementos técnicos establecidos.

Artigo 49.-Mantemento e restauración dos terreos incendiados.

1. Anualmente, unha vez rematada a época de perigo alto de incendios forestais, a Administración autonómica galega promoverá a elaboración dun mapa de riscos, asociados aos incendios forestais do último período, no que se concretarán as zonas sensibles á erosión, a afección sobre os cursos e recursos hídricos, forestais e pesqueiros e as infraestruturas.

Así mesmo promoverá a adopción de medidas urxentes e de colaboración cos afectados polos incendios forestais para levar a cabo nas zonas de actuación prioritaria e que serán acometidas polos diferentes departamentos ou consellarías competentes na respectiva materia sectorial. Estas medidas urxentes poderán consistir en actuacións para a conservación dos ecosistemas naturais, dos recursos forestais, hídricos e do solo e en medidas destinadas á rexeneración dos terreos, establecendo limitacións ou prohibicións daquelas actividades que sexan incompatibles coa rexeneración da cuberta vexetal.

2. Este mapa de riscos será elaborado por unha comisión de carácter interdepartamental, na que estarán representadas as diferentes consellarías con competencias nos sectores afectados polos incendios forestais. A súa creación, composición e réxime xurídico determinarase regulamentariamente.

3. O Consello da Xunta de Galicia poderá declarar de utilidade pública as ocupacións de infraestruturas ou bens privados que sexan necesarios para a execución das obras de restauración e rexeneración dos terreos queimados, así como para a realización de calquera actuación destinada á protección hidrolóxica para os efectos do previsto na lexislación sobre expropiación forzosa.

TÍTULO VII

Réxime sancionador

Capítulo I

Infraccións e sancións

Artigo 50.-Infraccións en materia de incendios forestais.

1. Os incumprimentos do disposto nesta lei e na súa normativa de desenvolvemento serán sancionados consonte o previsto no título VII da Lei 43/2003, do 21 de novembro, de montes, sen prexuízo das peculiaridades que se contemplan neste título.

2. Ademais das tipificadas no artigo 67 da Lei 43/2003, do 21 de novembro, de montes, constitúen infraccións en materia de incendios forestais:

1) O incumprimento da obriga de xestionar a biomasa consonte o previsto nos artigos 21.1, alíneas a), b), c), d), e) e f), e 21.3, ou na disposición transitoria terceira desta lei.

2) O incumprimento do procedemento de xestión de biomasa establecido no artigo 22 desta lei, así como o incumprimento dos criterios de xestión de biomasa que se establezan por orde da consellaría competente en materia forestal.

3) O incumprimento das medidas de prevención para as novas edificacións e urbanizacións en zonas de alto risco de incendio nos termos do artigo 23.2.

4) Realizar accións de forestación ou reforestación incumprindo o previsto no artigo 24.4.

5) A realización de repoboación forestais sen gardar as distancias mínimas establecidas no artigo 26 ou acometer usos prohibidos consonte o artigo 25.

6) Depositar subprodutos resultantes de explotación forestal, de todo tipo de restos agrícolas e de produtos inflamables en lugares que non estean expresamente habilitados polo concello de acordo co previsto no artigo 28.1.

7) Depositar produtos inflamables nos meses de xullo, agosto e setembro, e o depósito de subprodutos resultantes de explotación forestal e de todo tipo de restos agrícolas nestes mesmos meses sen contar coa área de salvagarda prevista no artigo 28.2 desta lei.

8) O emprego de maquinaria e equipamento incumprindo as condicións establecidas no artigo 39.

9) A aradura sen obter a autorización prevista no artigo 40, ou en condicións distintas ás autorizadas.

10) O aproveitamento de pastos en terreos forestais sen respectar os instrumentos de xestión forestal, os plans de ordenación de recursos forestais ou a normativa regulamentaria que adopte a consellaría competente en materia forestal.

11) O aproveitamento de madeira queimada sen contar coa autorización, ou en condicións distintas ás autorizadas.

Artigo 51.-Cualificación das infraccións.

As infraccións en materia de incendios forestais tipificadas no artigo anterior e no artigo 67 da Lei 43/2003, do 21 de novembro, de montes, cualifícaranse como moi graves, graves e leves consonte os criterios previstos no artigo 68 da devandita lei, e ademais os seguintes:

1. Infraccións moi graves:

a) As condutas constitutivas de infracción en materia de incendios forestais cando afecten unha superficie superior a 25 hectáreas arboradas ou máis de 50 hectáreas de matogueira ou matogueira mesturada con arborada.

b) As condutas tipificadas na alínea 2.8 do artigo 50 desta lei e k) do artigo 67 da Lei 43/2003 cando o índice de risco diario de incendio forestal declarado sexa extremo.

c) A realización, en época de perigo alto de incendios forestais, de queimas sen a autorización referida nos artigos 34.2 e 35 desta lei en relación coa alínea d) do artigo 67 da Lei 43/2003.

d) A comisión dunha terceira infracción de carácter grave no prazo de dous anos, sempre que, respecto das dúas anteriores, a resolución sancionadora fose firme en vía administrativa. O prazo comezará a con-

tar desde o día en que a primeira resolución sexa firme nesta vía.

2. Infraccións graves:

a) As condutas constitutivas de infracción en materia de incendios forestais cando afecten superficies de 1 a 25 hectáreas arboradas, de 2 a 50 hectáreas de matogueira ou matogueira mesturada con arborada ou máis de 100 hectáreas de terreos dedicados a pastos.

b) As condutas tipificadas na alínea 2.8 do artigo 50 desta lei e k) do artigo 67 da Lei 43/2003 cando o índice de risco diario de incendio forestal declarado sexa moi alto.

c) As condutas tipificadas no artigo 50.2.3.

d) As condutas tipificadas nas alíneas 2.6 e 2.7 do artigo 50.

e) As condutas descritas nas alíneas 2.4 e 2.5 do artigo 50 cando as accións de forestación ou reboacións se realicen en terreos incluídos nas faixas de especial protección de núcleos de poboación.

f) A conduta prevista na alínea o) do artigo 67 da Lei 43/2003, do 21 de novembro, de montes.

g) A comisión dunha terceira infracción de carácter leve no prazo de dous anos, sempre que, respecto das dúas anteriores, a resolución sancionadora fose firme en vía administrativa. O prazo comezará a contar desde o día en que a primeira resolución sexa firme nesta vía.

3. Infraccións leves:

a) Constitúen infracción leve as condutas constitutivas de infracción en materia de incendios forestais cando non deban cualificarse como graves ou moi graves.

b) Así mesmo, constitúe infracción leve calquera outro incumprimento total ou parcial doutras obrigas ou prohibicións establecidas nesta lei, na súa normativa de desenvolvemento regulamentario ou na normativa estatal en materia de incendios.

4. Cando na comisión dunha infracción en materia de incendios forestais concorran varios criterios dos especificados nesta lei e na Lei 43/2003, do 21 de novembro, de montes, para a súa cualificación atenderase ao que resulte de maior gravidade.

Artigo 52.-Criterios para a graduación das sancións.

1. Para a determinación concreta da sanción que se impoña, entre as asignadas a cada tipo de infracción, tomaranse en consideración, ademais dos criterios establecidos na Lei 43/2003, do 21 de novembro, de montes, os seguintes, que deberán ser debidamente motivados na instrución do expediente sancionador:

a) A superficie afectada e o valor atribuído a cada tipo de cobertura vexetal.

b) A adopción inmediata e eficaz de medidas tendentes a diminuír o dano ou prexuízo ocasionado.

c) A falta de acompañamento técnico adecuado na realización de queimas controladas, consonte o previsto no artigo 35.3 desta lei.

d) A diferente consideración da época de perigo, zonas de risco e índice diario de risco, na data da comisión da infracción, segundo o disposto nos artigos 9, 10, 11 e 12 desta lei.

e) A reiteración, entendida como a concorrencia de varias irregularidades ou infraccións que se sancionen no mesmo procedemento.

2. En todo caso, poderá reducirse a sanción ou a contía da sanción, a xuízo do órgano competente para resolver segundo o tipo de infracción de que se trate, atendendo as circunstancias específicas do caso, entre elas o recoñecemento e a emenda da conduta infractora e a reparación dos danos causados no prazo que se sinale no correspondente requirimento efectuado ben polo axente denunciante, polo órgano competente para a incoación do expediente sancionador ou polo órgano competente para a súa resolución, ou cando a sanción resulte excesivamente onerosa.

3. Os criterios de graduación recollidos na alínea 2 non poderán utilizarse para agravar a infracción cando estean contidos na descrición da conduta infractora ou formen parte do propio ilícito administrativo.

4. A proposta de resolución do expediente e a resolución administrativa que recaia deberá explicitar os criterios de graduación da sanción tidos en conta. Cando non se considere relevante para estes efectos ningunha das circunstancias enumeradas, a sanción impoñerase na contía mínima prevista para cada tipo de infracción, sen prexuízo do disposto na alínea 2.

Artigo 53.-Sancións accesorias.

1. O órgano competente para resolver poderá impoñer acumulativamente as seguintes sancións accesorias no ámbito das actividades e proxectos forestais:

a) Privación do dereito a subvencións ou a outros beneficios outorgados polas administracións públicas, polos seus organismos autónomos e polas entidades de dereito público relacionadas coa actividade forestal.

b) Suspensión de autorizacións e permisos a que se refire esta lei.

2. As sancións referidas no número anterior teñen a duración máxima de dous anos contados a partir da firmeza, sexa en vía administrativa ou en vía contencioso-administrativa, da resolución sancionadora.

3. Para os efectos do disposto na alínea 1, a consellaría competente en materia forestal comunicará, no prazo de cinco días a partir da firmeza

da resolución, a todas as entidades públicas responsables da concesión de subvencións e outros beneficios a aplicación desta sanción accesoria.

Capítulo II

Procedemento sancionador

Artigo 54.-Competencia sancionadora.

1. Será competente para incoar o procedemento sancionador o delegado provincial da consellaría con competencias en materia forestal por razón do territorio no que se cometeu a infracción ou daquel con maior superficie afectada.

2. Serán competentes para a resolución dos procedementos sancionadores por infraccións tipificadas nesta lei:

a) O delegado provincial da consellaría competente en materia forestal, para a imposición de sancións pola comisión de infraccións leves.

b) O director xeral competente en materia forestal, para a imposición de sancións pola comisión de infraccións graves.

c) O conselleiro que teña asignada a competencia en materia forestal, para a imposición de sancións pola comisión de infraccións moi graves.

Artigo 55.-Prazo de resolución.

O prazo para resolver e notificar nos procedementos sancionadores será de nove meses.

TÍTULO VIII

Incentivos

Artigo 56.-Obxecto dos incentivos.

Os incentivos previstos nesta lei poderán destinarse, de acordo coas dispoñibilidades orzamentarias, á realización de traballos e á adopción de medidas de prevención e loita contra incendios forestais, sexan ou non esixibles ao abeiro do disposto nesta lei e demais disposicións aplicables. Así mesmo, poderán outorgarse para contribuír á recuperación e restauración de zonas incendiadas; nese caso a concreción do destino dos incentivos será determinada pola consellaría competente en materia forestal.

Artigo 57.-Clases de incentivos.

1. Os beneficios outorgables ao abeiro da lei poderán consistir en calquera dos previstos na normativa de réxime financeiro e orzamentario de Galicia, así como calquera outro que, en desenvolvemento desta lei, puidese establecerse.

2. As medidas que poidan ser financiadas de acordo con esta lei estableceranse regulamentariamente.

Artigo 58.-Persoas beneficiarias.

1. Terán acceso aos beneficios previstos nesta lei todas as entidades e persoas físicas ou xurídicas, de carácter público ou privado, e as comunidades e mancomunidades de montes veciñais en man común, xa sexan propietarias ou titulares de terreos

ou explotacións forestais ou sexan titulares dun dereito persoal ou real sobre eles.

2. Terán preferencia, na asignación de beneficios, aqueles titulares de montes que dispoñan de instrumentos de xestión preventiva, debidamente aprobados de acordo co disposto nesta lei, e os propietarios que teñan un seguro de incendios.

Artigo 59.-Colaboración coas entidades locais.

1. A Xunta de Galicia prestaralles a súa colaboración ás entidades locais para a prevención e extinción de incendios, ben a través de medios propios ben por medio de mecanismos de apoio económico.

2. A Xunta de Galicia incluírá nos orzamentos xerais da Comunidade Autónoma dotacións económicas para o asinamento de convenios de colaboración cos concellos para a realización de traballos preventivos regulados nesta lei, especialmente os relativos aos artigos 22 e 23, e co fin de que poidan ter recursos para exercer as competencias previstas nela consonte o artigo 331.1 da Lei 5/1997, do 5 de agosto, de Administración local de Galicia.

Disposiciones adicionales

Primeira.-No suposto de autorizacións relativas ás condicións de acceso, circulación e permanencia en zonas forestais, ou de que a realización de aproveitamentos agrícolas, gandeiros ou forestais no monte se desenvolvan en terreos cualificados, segundo o artigo 9 da Lei 9/2001, do 21 de agosto, de conservación da natureza, como espazos naturais protexidos ou se atopen delimitados dentro de hábitats para a conservación de aves silvestres, conforme prevé a Directiva 79/409/CEE, do Consello, do 2 de abril de 1979, relativa á conservación de aves silvestres, e o Real decreto 439/1980, do 30 de marzo, polo que se regula o Catálogo nacional de especies ameazadas, esixírase ademais informe previo da consellaría competente en materia de medio ambiente.

Segunda.

1. Para os efectos de poder intervir axeitadamente na investigación específica das causas dos incendios forestais, a consellaría competente en materia forestal levará un rexistro actualizado onde consten todas as investigacións iniciadas por axentes da autoridade pola provocación ou tentativa de provocación de incendios forestais. Para estes efectos, as distintas administracións deberán comunicar o estado de tramitación dos expedientes xudiciais ou sancionadores, así como, no caso de remate deles, cal foi o resultado das actuacións.

2. Regulamentariamente estableceranse as disposicións relativas á estrutura, ao funcionamento, ás comunicacións e á xestión do devandito rexistro.

3. O regulamento a que se refire a alínea anterior será aprobado no prazo de seis meses desde a entrada en vigor desta lei.

Terceira.

1. Determínanse as seguintes especies para os efectos da xestión da biomasa vexetal e da ordenación das repoboacións forestais, nos termos establecidos nesta lei:

ESPECIE	NOME COMÚN
<i>Pinus pinaster</i>	piñeiro galego, piñeiro do país
<i>Pinus sylvestris</i>	piñeiro silvestre
<i>Pinus radiata</i>	piñeiro de Monterrey
<i>Pseudotsuga menziesii</i>	piñeiro de Oregón
<i>Acacia dealbata</i>	mimosa
<i>Acacia melanoxylum</i>	acacia negra
<i>Eucalyptus spp</i>	eucalipto
<i>Calluna vulgaris</i>	queiruga
<i>Chamaespartium tridentatum</i>	carqueixa
<i>Cytisus spp</i>	xesta
<i>Erica spp</i>	uz, carpaza
<i>Genista spp</i>	xesta, piorno
<i>Pteridium aquilinum</i>	fento
<i>Rubus spp</i>	silva
<i>Ulex europaeus</i>	toxo

2. En todo caso, poderán conservarse árbores das especies sinaladas na alínea anterior en calquera clase de terreos incluídos nas redes secundarias de xestión de biomasa no caso de tratárense de árbores senlleiras, ou aquelas que cumpran funcións ornamentais ou se atopen illadas e non supoñan un risco para a propagación de incendios forestais.

Disposiciones transitorias

Primeira.-Esta lei non será de aplicación á elaboración, alteración e revisión dos plans xerais de ordenación municipal que, á entrada en vigor dela, iniciasen o trámite de información pública.

Segunda.-En tanto non se publique a normativa de desenvolvemento desta lei, permanecerá en vigor o Decreto 105/2006, do 22 de xuño, polo que se regulan medidas relativas á prevención de incendios forestais, á protección dos asentamentos no medio rural e á regulación de aproveitamentos e repoboacións forestais, naqueles aspectos que non contradigan esta lei.

Terceira.-En tanto non sexan aprobados os instrumentos de planificación preventiva previstos nesta lei, a xestión da biomasa farase de acordo coas seguintes regras:

1. A regulación prevista na letra b) da alínea 1 do artigo 21 e os criterios de xestión de biomasa serán aplicables integramente aos terreos incluídos nas faixas de especial protección dos núcleos de poboación, concedéndose un prazo máximo dun ano desde a entrada en vigor desta lei para a súa axeitada xestión.

Para os efectos da alínea anterior, entenderase por núcleos de poboación os núcleos rurais delimitados no planeamento urbanístico consonte o artigo 13.5 da Lei 9/2002, do 30 de decembro, de ordenación urbanística e protección do medio rural de Galicia, modificada pola Lei 15/2004, do 29 de decembro.

2. As previsións recollidas na alínea anterior serán de aplicación ás edificacións illadas que na data de entrada en vigor desta lei tivesen licenza municipal ou fosen legalizadas acolléndose á disposición transitoria quinta da devandita lei, sempre que en ambos os casos se acredite a data de inicio da construción con anterioridade ás repoboacións forestais que as circunden.

Para as restantes edificacións desenvolvanse regulamentariamente os criterios de xestión de biomasa aplicables.

3. A regulación prevista nas letras c), d), e) e f) da alínea 1 do artigo 21 e os criterios de xestión de biomasa serán aplicables ao longo da rede viaria, ferroviaria ou das liñas de transporte e distribución de enerxía eléctrica, concedéndose un prazo máximo dun ano desde a entrada en vigor desta lei para a súa axeitada xestión, agás no que atinxe á retirada de especies sinaladas na disposición adicional terceira desta lei, cuxo prazo máximo será de dous anos desde a entrada en vigor desta lei.

4. O incumprimento das obrigas previstas nesta disposición constituirá infracción tipificada consonte o previsto no artigo 50.2, alíneas 1 e 2, desta lei e habilitará as administracións competentes para proceder á xestión da biomasa de forma subsidiaria consonte o disposto no artigo 22.

Cuarta.-As plantacións forestais existentes á entrada en vigor desta lei, en tanto non se aproben os instrumentos preventivos, deberán acollerse ao previsto na mesma de acordo coas seguintes regras:

1. As que se atopen afectadas polas regras de xestión de biomasa previstas na disposición transitoria terceira deberán axustarse a elas nos prazos indicados nesa disposición.

2. As que, como consecuencia da aplicación del, se atopen a unha distancia inferior ás reguladas no artigo 26 desta lei dispoñerán dun período de dous anos para adaptarse á citada disposición.

3. No caso de que a adaptación ás distancias reguladas nesta lei supoña a corta total ou parcial de repoboacións que se realizasen ao abeiro de axudas públicas que condicionan a permanencia das plantacións por un período superior aos dous anos a que fai referencia a alínea anterior, os beneficiarios deberán solicitar da dirección xeral competente en materia forestal, dentro do ano seguinte á entrada en vigor desta lei, a autorización para a corta dos exemplares que incumpran as distancias a que fai referencia o artigo 26 dela. A consellaría competente en materia forestal regulará os requisitos para a concesión da antedita autorización.

4. O incumprimento das obrigas previstas nesta disposición transitoria constituirá infracción tipificada consonte o previsto nas alíneas 2.1 e 2.5 do artigo 50 desta lei.

Disposición derogatoria

Quedan derogadas todas as disposicións que contraveñan o disposto nesta lei.

Disposición derradeira

Primeira.-A regulación contida nesta lei enténdese sen prexuízo do disposto na lexislación galega de emerxencias.

Segunda.-Facúltase o Consello da Xunta de Galicia para ditar as disposicións necesarias para o desenvolvemento regulamentario e a aplicación desta lei.

Terceira.-Esta lei entrará en vigor ao día seguinte da súa publicación no *Diario Oficial de Galicia*.

Santiago de Compostela, nove de abril de dous mil sete.

Emilio Pérez Touriño
Presidente

CONSELLERÍA DE MEDIO AMBIENTE E DESENVOLVEMENTO SOSTIBLE

Decreto 67/2007, do 22 de marzo, polo que se regula o Catálogo Galego de Árbores Senlleiras.

A Lei estatal 4/1989, do 27 de marzo, de conservación dos espazos naturais e da fauna e flora silvestres establece a obriga das administracións públicas de adoptar as medidas necesarias para garantir a conservación das especies da flora e da fauna que viven en estado silvestre no territorio español, prestando especial atención ás especies autóctonas. O artigo 21.2º desta lei sinala que as comunidades autónomas con competencia exclusiva en materia de espazos naturais protexidos, e con competencia para ditar normas adicionais de protección en materia de ambiente, poderán establecer, ademais das figuras de protección previstas na lei estatal, outras diferentes regulando as súas correspondentes medidas de protección.

A Lei 9/2001, do 21 de agosto, de conservación da natureza, no seu título II, da fauna e flora, establece as medidas necesarias para garantir a conservación dos hábitats naturais e das especies da flora e fauna, con especial atención ás especies autóctonas e ás ameazadas, para o que se crean o Catálogo Galego de Especies Ameazadas e o Rexistro de Especies de Interese Galego.

Doutra banda, esa norma galega considera que o interese científico, estético ou monumental e ornamental dalgúns exemplares existentes en Galicia, de calquera especie botánica autóctona ou foránea, ou de agrupacións destes, aconsella que as normas protectoras se fagan extensivas a este tipo de árbores, xa que constitúen un patrimonio cultural valioso, de interese público, e irrecuperable no caso da súa destrución.

En Galicia xa se teñen declarado tres Monumentos Naturais pola presenza de árbores monumentais coma son: «Fraga de Catasós», no Concello de Lalín (provincia de Pontevedra), na que medran castiñei-

ros dos máis grandes de Europa; «Souto da Retorta», no Concello de Viveiro (provincia de Lugo), que inclúe entre os seus exemplares o que probablemente sexa o eucalipto branco de maior tamaño dos cultivados no continente europeo; e o «Souto de Rozabales», no Concello de Manzaneda (provincia de Ourense), onde poden contemplarse castiñeiros de extraordinarias dimensións e beleza.

Pero con independencia de que os exemplares ou as agrupacións deles poidan atoparse en espazos protexidos ou se lles poidan aplicar réximes específicos de protección, como os de monumento natural ou paisaxe protexida, entre outros, a Lei 9/2001, do 21 de agosto, de conservación da natureza, no seu artigo 52, procedeu á creación do Catálogo Galego de Árbores Senlleiras de Galicia, no cal se incluírán aqueles exemplares ou mouteiras cuxa conservación sexa necesario asegurar polos seus valores naturais, culturais, científicos, didácticos, estéticos ou paisaxísticos, sinalando que nos exemplares ou mouteiras incluídas no catálogo poderán levarse a cabo, logo de autorización da Consellería de Medio Ambiente e Desenvolvemento Sostible, todo tipo de tratamentos silvícolas e actuacións encamiñadas á súa protección, conservación e mellora.

Procede, polo tanto, non só aprobar o Catálogo Galego de Árbores Senlleiras no cal se establecerán as árbores e formacións singulares merecedoras dun ámbito especial de protección senón tamén regular o procedemento para a inclusión destas árbores e formacións no dito catálogo, coa finalidade de protexelos de posibles riscos e ameazas, garantindo a súa conservación.

Na súa virtude, por proposta do conselleiro de Medio Ambiente e Desenvolvemento Sostible, de acordo co ditame do Consello Consultivo de Galicia e logo de deliberación do Consello da Xunta de Galicia, na súa reunión do día vinte e dous de marzo de dous mil sete,

DISPOÑO:

Capítulo I Disposicións xerais

Artigo 1º.-Obxecto.

Este decreto ten por obxecto aprobar o Catálogo Galego de Árbores Senlleiras, regular o procedemento para a inclusión destas árbores e formacións singulares no dito catálogo, así como establecer o réxime xurídico básico para as árbores e formacións que se inclúen nel.

Artigo 2º.-Árbores e formacións senlleiras.

Terán a consideración de senlleiras as árbores e as formacións de calquera especie, tanto autóctona como foránea, situadas en terreos de propiedade pública ou privada, que sexan merecentes de medidas específicas de protección en atención ás excepcionais características do seu porte, dendrometría, idade, rareza, significación histórica ou cultural, interese científico, educativo, estético, paisaxístico